

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2012. május

Adventszemle

A szombatiskola – kapu az emberek felé

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

10

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Az iskola válsága

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Közlemények
- 2012 június, eseménynaptár
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

A szombatiskola – kapu az emberek felé

10 Lelki élet

Ciprian Iorgulescu

Belépsz az ajtón, vagy?

16

12 Gyakorlati kereszténység

Javaslatok az öltözködésre és az ékszerek viselésére vonatkozóan

13 Ismerjük meg adventista családunkat

- A resicabányai gyülekezet
- Libéria

14 Interjú

Julio Santos

Európai Missziókongresszus

16 Számvetés 2011

Teodor Huțanu

Levél és gyümölcs a fügefán

28

18 Számvetés 2011

Traian Aldea

Az Ő Igéje felüdít!

21 Recenzió

Cristinel Sava

Lelkészi szolgálat

22 Misszió

Ionuț Croitoru

Az elhívás neve – Matandani

24 Bibliai történelem

Traian Aldea

Kapernaum – Jézus faluja

26 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

Testvér, mi bajod Jákóbbal? (III)

31

28 Adventist World

Ellen White

Van egy jogunk!

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

József családja

31 Szívtől szívnek

Paul Pauliuc

Miért dalol a fülemüle?

2012. május. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Ősz Ágota, Szerkesztette Járfás-Fehér Eszter, Mezei Áron, Tördelés Szőcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Az iskola válsága

Az utóbbi időben sokat tárgyalnak körülöttünk az iskolák és a tanügy helyzetéről. Különböző nyilatkozatok, elemzések, statisztikák és az eredményekről szóló jelentések jelennek meg. Egyes esetekben adminisztratív intézkedéseket hoznak, más esetekben átszervezési terveket és tanterv-változtatást javasolnak. A szociális hisztéria ellenére az iskola ugyanaz marad. Vagyis mi történik? Lényegében mi is a probléma? Gyakorlatilag nem az intézmény van válságban, hanem a diák, a tanuló. Azok, akik átmennek a tanügy által biztosított tanulási folyamaton, nem tanulnak, nem szívnak magukba bölcsességeket, nem fejlesztik az élet megértéséhez szükséges gyakorlati képességeket. Már nem érdekli őket a tanulás, és úgy érzik, hogy az információ és a nevelés már nem nekik szól. Az érzelmeik csalogatása fontosabbá válik az értelem csalogatásánál. A szakemberek megpróbálták felfedezni újabb és újabb módszereket a tanulók érdeklődésének felkeltésére. Annak ellenére, hogy a tananyag, a tanügyi vita és a hozzászólások megtalálhatók az interneten, a helyzet továbbra is ugyanolyan aggasztó. Azt mondják, hogy elavult a tananyag, hogy a tárgyalt témák már nem érdeklik a modern paradigma szerint gondolkodókat. Megvitatták a tanítási módszereket. A nevelők és oktatók kompetenciájáról is szó esett. Sok okot felhoztak, de a szomorú valóság az, hogy mind kevesebb diák van az órákon, és mind kevesebb tanulmányi csoport van. Csökken a diákok száma. Innen a szomorúság. Egy iskolaigazgató arról panaszkodott, hogy csökken a tankönyvrendelés, és vannak esetek, amikor a diákok nem veszik fel a megrendelt könyveket. Nem, a fizikai és lelki újjászületés problémájáról nem beszélnek, csak az iskolában való részvételtől.

– És akkor mi van? – próbálja valaki jelentőségétől megfosztani a témát. Alig tudjuk fedezni a kiadásokat, mert a tankönyvek pénzbe kerülnek, és a tanórák sok időt felemésztenek. Elég a diáknak, ha az élet iskolájából tanul.

Ez a mentalitás terjedőben van azok között, akik nem értették meg, milyen fontos szerepe van a tanulásnak és az iskolának az ember jövőjére nézve. Nem értették meg, hogy a megismerés problémája egyben az üdvözülés problémája is, és hogy az igazi vallás a könyv vallása.

A zsidó Talmudban a Jer 6:11 versét egy mesevel magyarázzák. Egy arab kalifa meg akarta hódítani Jeruzsálemet. Miközben a háborúra készült, felkeresett egy jóst, egy bölcs embert, és megkérdezte:

– Te bölcs ember vagy! Mondd meg nekem, hogy győzni fogok, ha Jeruzsálemet ostrom alá veszem? A bölcs elgondolkodott, majd ezt mondta:

– Küldj kémeket, hogy kémleljék ki Jeruzsálemet, és útban hazafelé jöjjenek be hozzám. A kalifa így tett. A kémek visszatérésekor a bölcs megkérdezte őket:

– Mondjátok meg nekem, mivel foglalkoztak a diákok.

– A tanítók körül voltak az iskolában, választották a kémek.

– És a fiatalok mit tettek?

– Tanultak.

– Mondjátok meg a kalifának, hogy nincs itt az ideje, hogy megtámadja Jeruzsálemet. Ha megteszi, nem fog győzni.

Ez a jelenet többször megismétlődött, amíg a jeruzsálemi iskola válságba került. Az utolsó látogatáskor a kémek a következő jelentést hozták: „Az iskolák üresek, és a tanulás helyei elhagyottak.”

– Menjetek, mondjátok meg a kalifának, hogy most meghódíthatja Jeruzsálemet!

És a kalifa meg is hódította Jeruzsálemet!

A jelenet láttán Jeremiás próféta azt mondta: „Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani.” (Jer 6:11)

De mit gondoltok, milyen iskola iránt emészt engem ez a buzgalom? Egy világi iskola iránt? Nem, a szombatiskola iránt. A szombatiskola volt és lesz a „gyülekezet szíve”. A szív beteg a figyelmeztetés ellenére: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). Hóseás próféta az Istentől kapott üzenetet közvetítette, ami ma felénk is hangzik: „Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy.” (Hós 4:6)

Mi a teendő? Az Úr adjon bölcsességet, és mondja meg, mit tegyünk. „Hajtsd szívemet a te bizonyosságaidhoz, és ne a telhetetlenségére.” (Zsolt 119:36) ■

Virgiliu Peicu, a
CURIERUL ADVENTIST
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Reklám Istenért Suceaván

Év elejétől Isten dicsősége különösen ragyog Suceava városa felett.

Egy kivilágított elektronikus reklámot helyeztek el a város főútján. Itt található a város legnagyobb reklámfelülete. A Tízparancsolat és más reklám-spotok folytonos kihívást jelentenek a járőrök lelkiismeretének.

A reklám elhelyezése felhívta a helyi sajtó figyelmét, aki érzékenyen reagált a vallásos reklám egyediségére. Azoknak a száma, akik kommenteket írtak különböző fórumokra, mutatja, milyen erős volt ennek a munkának a hatása.

Az ötlet már régóta megszületett, de nem volt rá pénzügyi forrás. Az Isten által elrendelt időben megjelent Veronica Stan reform adventista hölgy, aki szponzorálta a projektet, világosságra hozva Isten gondolatait.

A felekezeti határokon túl, az embereknek meg kell látniuk Isten reális óháját, és utána rájuk hárul a döntés súlya.

Ha a törvényt Isten látványosan adta a Sinai-hegyen angyali fény és

hangok kíséretében, a mai technika felhasználásának ötlete nagyon jól jöhet.

Mugurel Asaftei, Suceava, lelkész

Nyílt napok az Adventista Teológiai Intézetben

Szombaton, 2012. március 31-én nyílt napok voltak az Adventista Teológiai Intézetben. Ebből az alkalomból egy konferencia zajlott a következő témával: „a felekezeti nevelési intézmények hozzájárulása a társadalom erkölcsének javításához”, melyen részt vettek a román parlament, az egyházakért felelős államtitkár, az Orvostudományi Akadémia, a Bukaresti Egyetem, a Római Katolikus Érsekség, az Euro-Afrikai Divízió, a Timótheus Pütkösdi Teológiai Kar, a Baptista Teológiai Kar, a Pütkösdi Teológiai Kar, valamint más intézmények és a média képviselői.

Kellemes hangulat közepette a résztvevők hangsúlyozták minden egyes keresztény szerepét és felelősségét a

Megváltó példája által ihletett bibliai vagy zsidó-keresztény értékek hirdetésében. Mi több, a felszólalók az egyházi tanügyi intézmények jó hatásaira utaltak.

Az eseményen jelenlevő személyek kifejezték reményüket, miszerint a vallásos, nevelési, és szociológiai szempontok, amelyekről szó volt, növelik és gazdagítják az egyházi nevelési intézmények és az állami intézmények közötti együttműködési kapcsolatokat, azzal a céllal, hogy bátorítsák és támogassák minden egyes keresztény közösség kulturális-vallásos identitását. Ennek az eljárásnak az lehet az eredménye, hogy az emberek figyelmesebben felvállalják az emberi és szociális valóságot erkölcsi és vallásos szem-

pontról, de főleg vállalni fogják azt a felelősséget, hogy hirdessék az örökkévaló evangéliumot.

Az eseményről készített képek megtekinthetők a következő címen: www.facebook.com/institutadventist.

Forrás: *Adventista Info*, 580/7 szám, 2012. április

■ VILÁGEGYHÁZ

„Misszió a nagyvárosokban” – a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottságának legfőbb prioritása

A tavaszi munkagyűlés megkezdésekor a Végrehajtó Bizottság két öszejevetele közül az egyikben a vezetők az evangelizációs erőfeszítések megújítására készítették terveket a világon levő 13 divízió egy-egy nagyvárosában. Egyes divíziók több várost is kijelöltek.

Moszkvában (Oroszország) és Kijevben (Ukrajna) az egyház több mint 30, azonos időben zajló, Isten Igéjét hirdető eseményt támogat. Minden egyes esemény előtt kiscsoportokat szerveznek és készítenek fel azokból, akik szeretnének csatlakozni az egyházhoz. Az egyház vezetői Buenos Airesben, Argentínában és Lagosban (Nigéria) fognak gyülekezeteket plántálni. A Hiroshima Adventista Egyetem végzett diákjai csatlakoznak majd az erőfeszítésekhez Tokyóban (Japán).

A projektet jövőben kezdik el New Yorkban, a 4 hetes előkészítő programon pedig a divíziók egy-egy képviselője vesz részt.

„Ez nem csak egy esemény, ez Isten széleskörű terve, miszerint el kell jutnunk a nagyvárosokba”, mondta Ted N. C. Wilson, az Adventista Egyház elnöke. „New York egy szimbolikus kezdetet jelent majd”.

A munkagyűlésen a Hetednapos Adventista Egyház Silver Spring-i (Maryland) székhelyén jelenlevő vezetők megemlékeztek a küldötteknek a világszerte zajló demográfiai változásokat, ami tavaly a projekt megszavazásához vezetett. „Először a történelemben, a világ lakosságának több mint 50%-a nagyvárosokban él”, mondta Mark Finley, elnökhelyettes. „Minden nap körülbelül 70 000 ember költözik faluról városra”.

Sok divízió elsőbbséget nyújt a projektnek, és külön költségvetést biztosít

ennek. A dél-amerikai vezetők néhány milliós alapot szánnak Buenos Aires számára.

„Költségvetésünknek elsőbbségeinket kell tükröznie”, mondta Erton Kohler, a Dél-Amerikai Divízió elnöke. „Mi elvetjük a magot, és felkészítjük az embereinket a nagy munkára”.

Forrás: *Adventista Info*, 582/20 szám, 2012. április

A Hetednapos Adventista Egyház vezetői meglátogatták a kínai híveket

Ted N. C. Wilson, a Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke, és más egyházi vezetők 10 napos hivatalos látogatást tettek Kínában a globális adventista közösség és

az országban levő körülbelül 400 000 adventista közötti kapcsolat erősítése végett.

„A Hetednapos Adventista Egyház tagjait látogattuk meg, akik csodálatos, hívő, dinamikus és bátor emberek”, írta Wilson testvér egy e-mailben, amelyet

április 4-én küldött az *Adventist Review* szerkesztőinek. „Szép gyülekezeteket láttunk, csodálatos kórusokat hallgattunk, és lelkes fiatalokkal találkoztunk a gyülekezetekben”.

Az egyik úticél Wenzhou volt, Dél-Kínában. Ebben a városban 9 millió lakos van, akikből 1 millió keresztény. A keresztények ilyen nagy többsége miatt „Kínai Jeruzsálemnek” nevezik. Ebben a városban és a környékén 40 000 szombatünnepelő él, akik várják Jézus

második eljövételét. Ők a kínai Adventista Egyház tagjainak körülbelül 10%-át teszik ki, és a második legnagyobb keresztény csoport a vidéken.

Kína lakossága több mint 1,3 milliárd, és a keresztény közösség növekedésben van. Sokszor az adventisták más protestánsokkal együtt egy épületben imádkoznak. Mindezek ellenére, a kínai adventisták tartják a szombatot, és ugyanazokat az alapvető bibliai meggyőződéseket vallják, mint tagjaink világszerte.

„Megható látni, amint Isten szeretete egyesít, mint egy világszintű családot, és ahogy a Szentlélek munkálkodik anélkül, hogy az egyháznak formális szervezete vagy külső segítsége létezne ebben az országban”, mondta G. T. Ng., a Generál Konferencia alelnöke.

Forrás: *Adventista Info*, 581/13 szám, 2012. április

Mi történne, ha minden tag hűségesen fizetné a tizedet?

Milyen missziós alapja lenne a Hetednap Adventista Egyháznak, ha a tagok világszerte hűségesen fizetnék a tizedet? Körülbelül 14 milliárd dollár, a becslések szerint.

Jelenleg évente 2 milliárd dollárt gyűjtenek be, az idei Globális Tized Index jelentése alapján, (GTI), amely a 2010-es tized befizetési hűségéről szóló adatokat tartalmazza egy lakosra számítva, a különböző országokban.

Az idei GTI bevezetett egy új mutatót, amit Totális Tized Potenciálnak neveztek el, és ez megmutatja, mekkora összegű tized jönne be az adott

országokból, ha minden hívő befizetné jövedelme 10%-át.

A 2010-es évre a Totális Tized Potenciál 14,1 milliárd dollár volt. Ugyanabban az évben a Hetednap Adventista Egyház körülbelül 1,9 milliárdot gyűjtött össze a tizedből.

A GTI egy olyan eszköz, amely szeretné egyengetni a mezőnyt a tized befizetési hűségét illetően a különböző gazdasági helyzetű országokban. A GTI fejenként számolja ki a tizedet a lakosságot véve alapul, összehasonlítva az ország GDP-jét az adott országban beadott tizeddel, amelyet elosztanak az

egyházi nyilvántartásokban levő taglétszámmal.

A GTI 104 országot értékel ki, és felhasználja a Hetednap Adventista Egyház 2010-es statisztikai jelentését, valamint a World Factbook adatait. Romániát nem vonták be ebbe a jelentésbe.

Eritrea és Svájc álltak az első helyeken, majd ezeket követte Dánia és Franciaország.

A GTI megmutatja a hűség növekedését is a tizedfizetésben, olyan országokban, mint Brazília, amely majdnem kétszeresére növelte a tized befizetést.

Forrás: *Adventista Info*, 580/7 szám, 2012. április

■ KÖZLEMÉNYEK

Egyedülálló találkozója

Június 29–30-án az Adventista Teológiai Intézetnél, Cernicán lesz megtartva az idei találkozó a „Rebeka Egyesület” szervezésében. Azoknak, akik nem ismerik, elmondhatjuk, hogy a „Rebeka Egyesület” azokat az adventista tagokat szolgálja, akik egyedülálló (nem házasok, elváltak vagy özvegyek).

A találkozó célja különleges közösségi alkalmat biztosítani az egyedülállóknak, ima, ének és ismerkedés által. Ezzel az alkalommal szép barátságok születhetnek, amelyek házassághoz is vezethetnek.

Szervezők: dr. Daniel Duță, egyetemi adjunktus és Ciprian Piciorang

Meghívott: Romică Sârbu, a Román Unió Családi Osztályának igazgatója

Szállásdíj: 35 RON / nap

Telefon: 0762 807 396.

E-mail: ciprian_piciorang@yahoo.com

Ciprian Piciorang, Asociația „Rebeca”

2012

STUDENT valdenz

könyvmiszió és egészségügyi evangelizálás

DR. T. SEVERIN
júl. 6–26.

KOLOZSVÁR
júl. 13 – aug. 2.

NAGYVÁRAD
júl. 20 – aug. 9.

KONSTANCA
aug. 3–23.

GALAŢI
aug. 10–31.

BUKAREST
júl. 27 – aug. 12.
aug. 17 – szept. 2.

TARTS VELÜNKI! részletek: www.studentvaldenz.ro

A résztvevők száma korlátozott: 100 hely – A feliratkozás utolsó napja: 2012. június 17.

■ ESEMÉNYNAPTÁR, JÚNIUS

Dátum	Esemény	Hely	Felelős/Meghívott
június 1–2.	Sola Scriptura titkárok találkozója	Laposnya	Eduard Cristea , Személyes Szolgálat Osztály igazgatója, Dél-Erdély
június 1–3.	Ifjúságvezetők iskolája – találkozó	Szováta	Szász-Cserei Géza , Ifjúsági Osztály igazgatója, Dél-Erdély
június 2.	Szombat a természetben – kisifjúság	Crivăţu, Prahova megye	Gabi Iarca , segédigazgató, Ifjúsági Osztály, Munténiai Egyházterület
június 2.	Kórusfesztivál – román nyelvű	Alsóvisó	Emanuel Ban , igazgató, Ifjúsági Osztály, Észak-Erdélyi Egyházterület
június 8-9.	Látogatás	Bukarest	Ted N. C. Wilson , a Hetednap Adventista Egyház elnöke
június 10.	Serdülők és fiatalok cserkésztalálkozója	Arad	Narcis Ardelean , Ifjúsági Osztály
június 10–17.	Laikus evangélisták iskolája	Méhkert	Gary Swanson , igazgatóhelyettes, Szombatskola és Személyes Szolgálat Osztály, Generál Konferencia
június 15–17.	Női Misszió találkozó	Craiova	Denise Hochstrasser , igazgató, Női Misszió, Euro-Afrikai Divízió
június 23.	Lelkészszentelés	Dumbrăveni, Suceava megye	Unió és Egyházterület képviselői
június 25–28.	Ösvénykeresők tábora	Vulcana, Dâmboviţa megye	Dan Fulger , helyi szervező
június 28–30.	A kisifjúság országos találkozója	Hargita megye	Daniel Chirileanu , ifjúsági igazgató, Román Unió
június 29–30.	„Rebeka Egyesület” találkozója	Cernica	Daniel Duţă , a „Rebeka Egyesület” koordinátora Ciprian Piciorang , programfelelős, „Rebeka Egyesület”
június 29 – július 1.	Női Misszió találkozó a Bánáti Egyházterületben	Soborsin, Arad megye	Elvira Stinghe , Női Misszió felelős, Bánáti Egyházterület

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Fekete Pista

2012. február 23-án, csütörtök reggel hirtelen rosszul lett érte, és még a kórház felé vezető úton eszméletét veszítette. Félelemmel és bizakodással vegyesen telt el három hét, amikor március 14-én elhunyt a nagyra becsült és szeretett Fekete Pista. 2012. március 14 szomorú és megrendítő nap a gáborok, és különösen a karácsonyfalvi gyülekezet életében. Nagy veszteség érte a közösséget.

Fekete Pista 1951. november 3-án született, Karácsonyfalván. 1975-ben

keresztelte meg az immár elhunyt Kovács György adventista prédikátor, a marosvásárhelyi B-gyülekezetben. Ennek a gyülekezetnek volt a tagja egészen addig, amíg megalakult a Maros megyei ákosfalvi gyülekezet, melynek alapító tagja lett. Majd 10 évre rá megalakult a karácsonyfalvi gyülekezet, melynek szintén alapító tagja volt. Mindkét helyen gyülekezetvezetői tisztséget töltött be. Tántoríthatatlan odaadással és hűséggel tartotta a bibliórakat a családoknál cigány, magyar és román nyelven. Ezen munkája által sokan megismerték Istent és csatlakoztak az Adventista Egyházhoz.

Sokszor megvetésben volt része, melyet ő türelemmel viselt. A gáborok

között nem kis dolog, de évtizedek óta vegetáriánus életmódot folytatott, amiből senki és semmi nem tudta visszatéríteni. Mivel vándoréletet élt, az ország sok helységében lakott, dolgozott, élt és tett bizonyosságot cigány, román és magyar nyelven. Megemlíthjük a következő helységeket, ahol nagyon sokan ismerték: Marosvásárhely, Kolozsvár, Konstanca, Vilcea, Buzău, Alexandria, Țigănești, Florești, Iași.

Nagy hiányt jelent a gyülekezetben, a családban, és az advent közösségben. Várjuk a napot, amikor a feltámadás reggelén újra láthatjuk, és örömmel üdvözölhetjük.

Gyéresi József,
marosvásárhelyi nyugalmazott lelkész

A szombatiskola – kapu az emberek felé

Sok gyülekezeti tag részt venne a szombatiskolai órákon, ha nem élnének át kellemetlen pillanatokat, vagy nem éreznék veszélyeztetve magukat. Ahhoz, hogy a szombatiskolában a résztvevők jól érezzék magukat, úgy kell irányítani a tevékenységet, hogy vonzza, ne pedig taszítsa az igazság őszinte keresőit.

Vendégszeretet

Akik részt vesznek a szombatiskolai órán, véletlenszerűen vagy egy baráttal együtt, akit elhoztak, vagy azok, akik hosszabb hiányzás után visszatérnek, általában azt szeretnék, hogy számba vegyék őket, ugyanakkor ne legyenek elkényeztetve vagy túlságosan előtérbe helyezve.

A vendégeket köszöntsük barátságos mosollyal, esetleg egy ehhez hasonló kérdéssel: „Hozzá van szokva ehhez a programhoz?” Ez a hozzáállás nem jelent tapintatlanságot, sőt a vendég segítségére lehet a tájékozódásban.

A házigazda válaszol a kérdésekre, és elvezeti a vendéget, hogy útba igazítsa a gyerek- és a felnőtt-szombatiskola termei felé. Amennyiben szükséges, a gyülekezeti tag meghívja a vendéget egy csoportba. Egy olyan csoportot választ, mely nyitott a vendégek irányában. A vendégfogadó a gyülekezetben a vendég mellé ül, elkíséri a közösségi ebédhez, amit a gyülekezet szervez, vagy meghívja otthonába ebédre.

Alkalmazkodás

A látogatók számára nyitott szombatiskolai csoportban a legjobb, ha körbe helyezik a székeket. A csoportvezető legyen ott hamarabb, hogy a vendégek, akik a szombatiskola megkezdése előtt érkeznek, ne tartózkodjanak ott egyedül. Leggyakrabban a vendégek olyan csoportban érzik jól magukat, amely nem tapintatlan vagy nyomasztó, és ahol meleg, barátságos, közvetlen légkör van.

A csoportban, az első rövid bemutatkozás után, lehet kezdeni egy kérdéssel, mely megtöri a jeget. Egy olyan kérdést kell feltenni, melyre könnyű válaszolni, ami lehetővé teszi a résztvevők ellazulását. Továbbá, amikor a résztvevőket megkérjük, hogy olvassanak fel valamit, válaszoljanak vagy imádkozzanak a csoportban, a tanító már az elején jegyezzen meg néhány dolgot, ami segíti a vendéget, hogy ő is bekapcsolódjon, vagy pedig oly módon tartózkodjon, hogy ne jusson kellemetlen helyzetbe. Például a következőket mondhatja: „Ha valaki nem óhajt olvasni, nincs semmi gond. Kérem, nézzen a szomszédjára, és megértjük, majd a soron következő fog olvasni.”

Intelligens megközelítés

A látogatók számára nyitott csoportoknak tudomásul kell venniük azt a tényt, hogy a vendégeknek talán fogalmuk sincs, hol található meg egy bizonyos bibliai szöveg vagy történet. Ideális, ha van egy példány a bibliatanulmányból és egy Biblia, amit felajánlunk a vendégnek.

A vendégek számára idegennek tűnnek az olyan adventista kifejezések, mint „igazság”, „Profétaság Lelke”, „Ellen White”, „egyházterület”, „könyvevangélista” vagy „tanulmány”. Kivéve az olyan eseteket, amikor a vendégeknek van bizonyos információjuk vagy vallási tapasztalatuk, számukra a legmegfelelőbb nyelvezet a média, a mindennapi, utcai nyelvezet. A következő fogalmak, mint *megigazulás*, *megszentelődés*, *újjászületés*, *engesztelés*, *szentély* és egyebek, magyarul szorúlnak a vendég által ismert nyelvezet által.

Az igazság keresője, aki vendégként érkezik a szombatiskolai csoportba, lelki embernek tartja magát. Valószínű, hogy nagyon változatos lelki tanításban volt része. A tanítókra hárul az a feladat, hogy áthidalják a vendégek vallási kultúrája és a bibliai fogalmak közötti űrt. Vannak bizonyos közös értékek a legtöbb lelki és filozófiai felfogásban. Egyesek ezek közül a következők lehetnek: 1) a felebarát iránti jóindulat; 2) minden ember értékes voltának az elismerése; 3) szeretet, jóság, megértés, együttérzés; 4) humanista érzés; 5) mindenki elfogadása, fajtól, bőrszíntől, kinézetétől függetlenül.

A megélt vallás

A modern társadalomra nem annyira a bibliai idézetek, hanem azok az emberek hatnak, akik valódi békét, szeretetet, örömet, béketűrést, jóságot, szelídséget, önuralmat, hitet tanúsítanak. Általában, a vendégek nem ellenkeznek a biblia-szövegekkel, ha ezeket olyan értelemben használjuk, hogy segítségükre legyenek egy ilyen életmód kialakításában. Ezért a csoportban a beszélgetést a Biblia mindennapi élettel kapcsolatos részeire kell összpontosítanunk.

A csoport tanítójának kerülnie kellene egyes résztvevők kiemelését, nevükön való megszólítás által, hogy válaszoljanak bizonyos kérdésekre. A vendégek megijedhetnek egy ilyen gyakorlattól, annak ellenére, hogy a csoporttanító biztos abban, hogy a csoport többi tagja probléma nélkül megválaszolná a kérdést. A tanítóknak nem kell szigorú vagy megrögzött vallásos embereknek lenniük. Azonban nem kellene megalkuvóknak sem lenniük az igazság terén, hanem jósággal, együttérzéssel, megértéssel és jóindulattal tárják azt elő.

Ideális lenne, ha a megbeszélés elején felállítanának egy sor szabályt, amelyet megismételnek, amikor egy vendég csatlakozik a csoporthoz. Például a tanító elmondhatja a következőket: „Szeretnénk nyitott beszélgetést folytatni, és ha mindegyikük szabadon részt venne benne. Elfogadunk őszinte kérdéseket, bármilyen jelentékteleneknek tűnnének is azok. Ahhoz, hogy végleges választ találjunk, a Bibliához fogunk folyamodni.”

Ha egy vendég olyan véleményt hangoztat, mely ellenkezik egy egészséges tantétellel, a tanító idézhet egy olyan szöveget, mely tisztázza a tárgyat, és mialatt együtt mérlegelik ezt az ígét, megmondhatja, hogyan érti ő, anélkül, hogy elengedhesse a vitát és igazolásba kezdene. A tanítónak segítenie kellene a tagokat, hogy tartózkodjanak az ellenséges érveléstől és vitától, vagy az

olyan megjegyzésektől, amelyek megsérthetik a vendégeket.

Hogyan vonzhatunk érdeklődő vendégeket?

A kutatások azt mutatják, hogy azok az emberek, akik nem jönnek el a gyülekezetbe, gyakran érdeklődhetnek olyan programok iránt, melyek segítségükre lennének az emberekkel való kapcsolatok javításában, abban, hogy jobb családi életük legyen, hogy megszabaduljanak egy rossz szokástól, vagy hogy új képességekre tegyenek szert.

Egyes gyülekezetekben a szombatiskolai órát hozzáférhetővé tették a kívülállók számára, és úgy vezették le, mint egy „szombat reggeli bibliai próféciai szemináriumot”. A program nyitott volt a társadalom számára, és pozitív eredménnyel járt.

Következtetések

Azok a szombatiskolai csoportok, melyek nyitottak a gyülekezeten kívüli látogatók számára, megértést, tapintatot fognak tanúsítani azon dolgok iránt, melyek fontosak a vendégek számára. Úgy a vezetők, mint a többi tagok kövessék figyelemmel a körülményeket, melyekben a vendégek élnek, a dolgokat, amelyek örömet szereznek nekik, és amelyeket visszautasítanak. Törekedjenek arra, hogy mindenki számára érthető nyelvezetet használjanak, és legyenek készek bemutatni a Biblia megoldásait a mindennapi problémákra. ■

Ezt az anyagot a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája keretében a Szombatiskola és a Személyes Szolgálat Osztálya állította össze.

Belépsz az ajtón, vagy ...?

Mivel egészítenéd ki a fenti pontokat? Amikor be akarsz menni egy épületbe, az ajtón keresztül lépsz be. Miért lépnél be máshol, mint az ajtón? Meghívnád legjobb barátodat, hogy lépjen be egy helyiségbe máshol, mint az ajtón? Bátorítalak, hogy válaszoljunk együtt ezekre a kérdésekre. Remélem, hogy ezek a sorok segítenek megtalálni a választ.

Egyedül egy zsúfolt világban

A Biblia ír bizonyos csodákról, amelyeket a Megváltó az emberekért tett. Bizonyára Ő sokkal több csodát véghezvitt, mint amennyiről a Szentírás beszámol. Úgy gondolom, hogy azok a csodák, amelyekről ma olvasunk, lelki fejlődésünkért íródtak, bizonyos tanítást közölnek.

Márk, evangéliumának 2:1-14 verseiben leír egy csodát, amit Pétertől hallott. (Mehívvlak, hogy olvassuk el az egész részt, majd folytassatok ezt a cikket.)

Három elem van, amely leírja a résztvevők reakcióit: elálmélkodtak, és dicsőítették Istent, mondván: „soha nem láttunk ilyet”. Megkérdeztem magamtól, miért viszonyultak így az emberek. Ez volt Jézus első csodája? Nem. Ő volt az első, akit Jézus meggyógyított Kapernaumban? Nem! Akkor mivel magyarázható ez a reakció? Mi volt a különleges ebben a csodában? Újraolvastva ezt a bibliai részt, valami csodálatosat fedeztem fel, amely komolyan elgondolkodtatott (és remélem titeket is elgondolkodtat majd).

Egy súlyosan rokkant férfinak négy barátja van. Lehet, nem tűnik szokatlannak, de engedjétek meg, hogy megkérdezzem: hány fizikai

fogyatékos barátotok van? Én is megkérdeztem magamtól. Rájöttem, hogy... nekem nincs. Már megtalálhatjuk az első tanulságot ebben a részben. Általában az ilyen személyeknek nem nagyon van barátjuk. Fájdalmas!

A magány évszázadunk betegsége. Igen, ez csak egyike lehet a meghatározásoknak, amelyekkel szokásszerűen kapcsolatba kerülünk, életünk realitásának kifejezése, de minden bizonnyal valóságos. Akik nem érezzük a magányt, hajlamosak vagyunk vádolni azokat, akik sírnak emiatt, miszerint ez saját választásuk eredménye. Végül is, ki érezheti magát egyedül hét milliárd hozzá hasonló lény között? Ki érezheti magát egyedül, amikor a nagyváros, a főváros vagy az utca naponta mind zsúfoltabbá válik? Vádaszkodhat-e valaki jogosan, hogy felebarátai téves viszonyulása miatt letöri a magányt? Vajon nem elégséges csak bekapcsolni a számítógépet, felhívni valakit video chat-en vagy telefonon, hogy meneküljünk a magánytól, és hogy belekerüljünk pillanatok alatt a tömeg zaja és zsúfoltsága, tapsa, kiabálása vagy a barátok bátorító drukkolása közepébe?

Barátok! Lehet, hogy e nélkül az utolsó fogalom nélkül az egész résznek egyetlen egy konklúziója lett volna: lehetetlen 2012-ben magányosnak lenni! De amikor hiányzanak a barátok, az összes többi felsorolt dolog, melyek célja fenntartani az emberi interakciót (telefon, internet, televízió stb.) nem töltik be szerepüket, és a szóban forgó személy apránként szerzetessé válik, a magányosság pedig egyetlen jellemzőjévé.

A barátok, akik maradnak

Abban az időben egy ilyen személy nem részesült szociális, fogyatékosági vagy gondozói támogatásban. Nem volt túl sok joga. Rozoga szociális státuszához adjátok hozzá kora lelki-vallási hatását is, és elképzelhetitek az összképet. Nem járhatott zsinagógába, a templomba, úgy tekintettek rá, mint egy bűnösre, akit Isten megbüntetett bűneiért. A *Jézus élete* című könyvben ezt olvassuk: „Betegsége bűnös életének következménye volt, szenvedését még a lelkifurdalás

is súlyosbította. (...) A benuult férfi teljesen magatehetetlen volt, s mivel kilátástalannak ítélte, hogy bárhonnan is segítséget kapjon, kétségbeesés lett úrrá rajta.” (Ellen White: *Jézus élete*, 268. old.)

Milyen esélye volt még ennek az embernek a továbbhaladásra? Azonban rendelkezett valami értékessel, volt négy barátja. Meghatott az, hogy egy ilyen embernek volt négy barátja. Valóban gazdag volt. Barátai elmondták, hogy Jézus más bűnös és elkeseredett embereket is meggyógyított. „Barátai, akik mindezeket elmondták neki, bátorították: higgye, hogy ő is meggyógyulhat, ha Jézushoz viszik.” (Ellen White: *Jézus élete*, 268. old.)

A Bibliában névtelen emberek, de számára ők voltak a barátok. Miért maradtak barátok, nem tudjuk. Amikor meghallják, hogy Jézus Kapernaumban van, rájönnek, hogy ez az ő esélyük, hogy Hozzá vigyék barátjukat. „Megkérte barátait, vigyék ágyastól Jézushoz, amit azok örömmel meg is tettek” (i. m.).

Ráteszik egy hordágyra, és a ház felé mennek, ahol Jézus volt. Mekkora terv, milyen jelenet, mennyi remény... Vajon miről beszélgettek akkor? Mit mondtak, akik látták őket? Milyen bizonyosságot tettek ők Jézusról? Egyetlenegy szóban foglalnám össze a választ: evangelizálás.

Megérkeznek, szétnéznek és döntenek. Megpróbálják megnyerni a ház előtt levők jóindulatát, még mielőtt bemennének a házba, és Jézushoz vinnék barátjukat. Döbbenet... Azok, akik Jézushoz jöttek, azok, akik Jézust hallgatták, nem engedik be őket. Semmi sem győzte meg őket. A kérelmek, a beteg állapota, semmi. Mit mondhatnánk ezekről a szívtelen emberekről? Nem igaz, hogy ítélkezni kezdünk felettük? Ne engedd őket Jézushoz...

Nem tudom, volt-e ilyen tapasztalatotok. Borzasztó, ha elűznek Jézustól. Nem tudom, hogyan reagáltam volna, ha a beteg helyében lettem volna; nem tudom, mit tettem volna, ha a négy barát egyike lettem volna. Lehet, hogy egy ilyen válasz láttán, meghátráltam volna. Nem tudom. Te mit tettél volna? Hogyan reagálsz, amikor nem engednek be? Hogyan érzed magad, amikor azt mondják, hogy számodra nincs hely a házban? Borzasztóan, nemde?

„A gutaütött hordozói újból és újból megpróbáltak utat törni a tömegben – mindhiába. A beteg kimondhatatlan fájdalommal tekintgetett körül. Hogyan mondhatott le a reményről most, amikor a vágyva vágyott segítség oly közel van?” (Ellen White: *Jézus élete*, 269. old.)

Kitartás az elveszettért

Zseniális ötletük támad. Anélkül, hogy elbátortalanodnának, a ház mögé mennek, és felmásznak a tetőre. Kibontják a tetőt, áttörik és... elérik céljukat.

Mi volt céljuk? Hogy barátjukat Jézushoz hozzák. Ennyi. A többi Jézus dolga volt. A folytatást ismerjük. Mit erősít a tömeg reakciója? Gondolatok arra, hogy a közöttük levő barátságot? Túllépnek minden visszautasításon, minden rossz megjegyzésen, nem engedik, hogy bátorságuk elveszzen.

Bátornak kell lenned, hogy ezt megtedd. Mondhatjuk, hogy hősként viselkedtek. Menyire szerették barátjukat, hogy ezt meg tudták tenni érte. Rendkívüli történet!

Úgy gondolom, ez a mi küldetésünk, mindannyiunké. Ha azt szeretnénk, hogy a körülöttnk levők álmélkodjanak, és Istent dicsőítsék, mondván: „soha sem láttunk ilyet”, akkor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy barátainkat Jézus elé hozzuk. A többről Jézus gondoskodik.

Milyen lenne, ha azok, akik ismernek, azt mondanák: *Milyen barátok az adventisták! Vagy: Én is szeretném, hogy egy adventista barátom legyen!* Nagyszerű lenne.

Úgy gondolom, ez lehetséges. Reformra van szükségünk és személyes ébredésre. Itt az ideje, hogy megkérdezzük önmagunktól, milyen barátok vagyunk a mellettünk levők számára.

Nem tudom, mit kell tennünk egyen-egyenként, hogy barátainkat Jézushoz hozzuk, de tudom, hogy a szombatiskola lehet az a hely, ahová hozhatod barátodat. Miért? Mert ott barátság, tanulmányozás és misszió van. Mert Isten azt várja, hogy minden egyes szombatiskolai csoport azzá az eszközzé váljon, amelyen keresztül az emberek megismerjék Őt. Imádkozunk, és a Szentlélek ihletni fog, hogy mit tegyünk.

Nem szükséges lebontanod egy tetőt azért, hogy barátodat Jézushoz hozd, ha az ajtó nyitva áll. De ha nem mehetsz be az ajtón, Isten megvilágít, és megmutatja, hol vezethetjük barátunkat Hozzá.

Szükséges, hogy félretegyük a korlátokat, előítéleteket, hogy engedjük belépni azokat, akiknek szükségük van Istenre. Itt az ideje, hogy mindnyájan megkérdezzük magunktól, mit kell magaviseletünkben megváltoztatnunk ahhoz, hogy a mellettünk levők jobban láthassák Jézust.

A Megmentő azt mondta: „Nincs nagyobb szeretet annál, mint hogy valaki életét adja barátaiért!” Ilyen barát vagyok? Ilyen barát vagy? ■

Ciprian Iorgulescu
a Román Unió Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztályának igazgatója.

Javaslatok az öltözködésre és az ékszerek viselésére vonatkozóan

– Kivonat a *Gyülekezeti Kézikönyvből*, Pécel, 2006, 215–216. old. –

Minket mint hetednapia adventistákat a világból hívott ki Isten. Az igazi vallásnak, amely belép életünk minden területére, átformáló hatással kell lennie minden tevékenységünkre. Életünket és szokásainkat alapelvek határozzák meg, és ne a körülöttünk lévő világ! A szokások és a divat évenként változhatnak, ám a helyes viselkedés alapszabályai mindig ugyanazok maradnak.

A keresztény jellemében fontos tényező az öltözködés. Történelmünk kezdeti szakaszában arról is tanítást kaptunk, hogyan kell a keresztényeknek öltözködniük, és pedíg azért, hogy „Isten megvédje népét a világ romboló befolyásától, és támogassa fizikai és erkölcsi egészségét...” (*Bizonyságtételek*, 4. kötet, 634. old.). Ez valóban mindenre kiterjedő cél! Önmagában nem erény, ha nem úgy öltözködünk, mint a körülöttünk élők, csak azért, hogy mások legyünk; de ha a kifinomultság és erkölcsösség alapelveiről van szó, akkor a lelkiismeretes keresztény inkább hű lesz saját meggyőződéséhez, minthogy kövesse az uralkodó szokásokat.

A keresztényeknek kerülniük kell a kihívó viselkedést és „a költséges díszítéseket”. Amikor csak lehetséges, a ruházat legyen „jó minőségű, megfelelő színű és a szolgálathoz illő.” A választásnál inkább a tartósságot és ne a feltűnést tartsuk szem előtt! Öltözetünket jellemezze a „szerénység”, a „szépség”, az „elegancia” és a „helyhez illő, természetes egyszerűség” (*Messages to Young People*, 351–352. old.). Hogy ne legyen szembetűnő, ruházatunk a kor divatjának konzervatívabb és a lehető legjózanabb irányzatát képviselje.

Akár a férfiak, akár a nők öltözködéséről legyen szó, a hóbortos és szélsőséges irányzatok követése a komoly dolgok iránti érdeklődés hiányára utal. Tekintet nélkül arra, hogy az emberek általában milyen értelmesen öltözködnek, a divatban mindig vannak szélsőségek, amelyek áthájják a mértékletesség törvényeit, és így köz-

vetlenül befolyásolják az erkölcstelen állapotok terjedését. Sokan, akik vakon követik a divatirányzatokat, alig vannak tisztában azok hatásával, de ettől még a következmények nem kevésbé katasztrofálisak!

Isten népének mindig a visszafogottabban öltözködők soraiban a helye, és ne engedjék meg, hogy „az öltözködés kérdése töltse ki gondolataikat” (*Evangelizálás*, 273. old). Ne ők legyenek az elsők, akik követik a legújabb divatirányzatot, de ne is legyenek az utolsók, akik teszik a régit.

„Öltözködjünk egyszerűen, tartózkodjunk az ékszerektől és mindenfajta díszítéstől: öltözködésünk a hitünkre utal.” (*Bizonyságtételek*, 3. köt., 366. old.) A Szentírás világosan tanítja, hogy az ékszerviselés ellentétes Isten akaratával. „...nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékekkel” – figyelmeztet Pál apostol (1Tim 2:9). A díszítő ékszerek viselése hivalkodás, ami nincs összhangban a keresztény önmegtagadással.

Egyes országokban a jegygyűrű használatát rendkívül fontosnak tartják, mivel ez az emberek gondolkodásában az erény ismérve, s ennél fogva nem tartják dísznek. Ilyen körülmények között nem ítélnék el ezt a szokást.

Emlékezzünk arra, hogy nem a „külső dísz” fejezi ki az igazi keresztény jellemet, hanem „a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek...”, ami igen becses az Isten előtt” (1Pt 3:3-4).

Rendesen, krisztusi lelkülettel kell annak a személynek viselkednie és önmagával bánnia, aki mindig arra törekszik, hogy örömet szerezzen Krisztusnak, a mi Urunknak, és helyesen képviselje Őt. A keresztény szülők felelőssége, hogy példájukkal, tanításukkal és tekintélyükkel úgy neveljék fiaikat és leányaikat, hogy azok szerényen öltözködjének, s így vívják ki ismerőseik tiszteletét és bizalmát. Népünk csak akkor vélje magáról, hogy jól öltözködik, ha ruházatukra egyaránt jellemző a szerénység, a jó ízlés és a tartózkodás. ■

A resicabányai gyülekezet

Isten emberei ezen a vidéken 1956-ban hozták létre a resicabányai gyülekezetet, és ma 85 tagja van. A kezdet nehéz volt a városrendezési munkálatok miatt, mivel az épületeket, amelyekben a gyülekezet működött, tizenhárom év alatt négyszer bontották le. 1980-ban vásárolták meg a jelenlegi tulajdont, amely különböző átalakításokon ment át az évek során. E gyülekezet története szorosan kötődik Rusu Gheorghe lelkészhez, aki több évtizeden át szolgált ezen a vidéken.

Híres ipari város lévén a lakosság száma nagyon megnövekedett. Az itteni gyülekezet meghaladta a 100-as taglétszámot '89 decembere után. Az ipar összeomlása miatt a tagok tízesével tértek vissza szülőhelyükre, vagy mentek ki külföldre.

A Bánáti Egyházterület keretén belül a resicabányai gyülekezet kitűnik a gyerekekkel és serdülőkkel való foglalkozások terén. Az itteni gyülekezet számára a gyerekek nem csak a holnap öröme, hanem a máé is. Különböző tevékenységekben vesznek részt, melyek révén harmonikusan fejlődnek, szolgálnak, és készülnek a menny számára.

2011 őszétől a gyülekezet „belekóstolt” a Szombatiskola akciócsoportjai című projektbe. Azóta a csoportok és a résztvevők száma megnövekedett, és több mint fele rendszeresen találkozik minden héten tanulmányozás, misszió és közösség céljából. Eme projekt gyümölcsét a közeljövőben várjuk.

Jelenleg, a gyülekezet legnagyobb fájdalma az, hogy csak egy adventista jut 800 lakosra, és a gyülekezet épülete egy félreeső és nehezen megközelíthető utcában van. 2011 elején megnyílt a városban egy Sola Scriptura könyvesbolt, és rájöttünk, hogy alig ismernek bennünket a városban.

Reméljük, hogy Isten kegyelme által az evangéliumot hirdetni fogjuk az itt élő lelkeknek. Imádkozzatok, hogy az itteni adventisták engedjék, hogy Isten vezérelje őket minden egyes lépésükben.

Natanael Jigău, lelkész

Libéria

A Libériai Köztársaság a legrégebb afrikai köztársaság. Az országot 1821-ben alapították az Amerikából felszabadult feketék, ahonnan elnevezését is kapta: Libéria, a szabadok országa. Afrika nyugati részén fekszik, az Atlanti-óceán partján, Sierra Leone, Guinea és Elefántcsontpart között. Libériát sok ideig egy csendes országnak ismerték, melyet amerikai mintára építettek, majd két polgárháború feldúlta 1989–1997 és 1999–2003 között. Csupán az utóbbi háborúban meghalt emberek számát több mint 250 000-re becsülik. A háború következtében az ország rommá vált. Libéria 111 368 km² területen fekszik, és ebben az évben a lakosok számát 4 millió körülire becsülik. A lakosság 44%-a 15 éven aluli, így Libéria a világ egyik legfiatalabb lakosságú országa, az átlagos kor 18 év, és az olvasni tudók száma nem haladja meg a 60%-ot. A népesség növekedési rátáját 2,6% fölértire becsülik.

1889-ben, az amerikai adventista folyóiratok a libériai Gasto atyafiról írtak, aki elfogadta az igazságot, és misszionáriusként vissza akart menni Libériába, amit meg is tett. De az első hivatalos misszionáriust 40 évvel később küldte az

egyház. 1930. április 30-án keresztelték meg az első négy személyt, akik közül az egyik, Willie Helbig, lett az első libériai adventista lelkész. A mű állandóan növekedett az ország különböző területén a polgárháború kitéréséig, amikor az ország lakosságának fele menekült-táborba került. A háború viszontagságai ellenére, 11 gyülekezetet alapítottak Libériában és a körülötte levő országokban.

Az utolsó hivatalos statisztikai jelentések szerint, Libériában majdnem 26 000 tag, 50 szervezett gyülekezet és 53 csoport, valamint 8 felszentelt lelkész létezik. Monroviában, az ország fővárosában működik egy adventista kórház. Néhány, az egyház által létesített elemi iskola mellett, ebben az évben hivatalosan letették az alapkövét egy Adventista Egyetemnek is. Egészségügyi programok, missziókampányok, a nemzetközi ADRA által nyújtott segítség, valamint a rádió és tévé azok az eszközök, melyek által a jó hír közelebb hozza a mennyet az itteni emberekhez.

Adrian Neagu

Európai Missziókongresszus

2012. augusztus 30 – szeptember 2 között az Euro-Afrikai Divízió Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztálya megszervezi az Európai Missziókongresszust. Az esemény Bobbio Pellice helységben (Olaszország) fog zajlani. További részletekért és információért az eseményről írjatok a scoaladesabat@adventist.ro email címre, vagy hívjátok a 0744396738-as telefonszámot.

A következő interjút Paolo Beninivel, az Euro-Afrikai Divízió Misszió Osztályának igazgatójával Julio Santos készítette, aki a portugáliai Unió Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztályának igazgatója.

Kérdés: Paolo Benini testvér, bemutatná nagyvonalakban az Európai Missziókongresszust?

Válasz: „Missziós ünnepségnek” nevezném ezt a kongresszust, mivel ezen a találkozón meg szeretnénk ünnepelni azt a módot, ahogyan Isten munkálkodik országa számára, és azt a nagy kiváltságot, miszerint részt vehetünk az ő terveiben.

Az egész európai testvériség ünnepsége lesz, akik az evangéliumért való harc és hit által legjobban fémjelzett vidéken gyűlnek majd össze, a piemonti valdensek völgyeiben.

Krisztus megváltásának tanújaként osztják majd meg tapasztalataikat, valamint az egyházért, másokért és a környezetükért tett szolgálatukat. Különböző jellegű találkozók lesznek: plenáris ülések, műhelyek, standok, különböző tevékenységek.

Testvérek és testvérnők gyűlnek össze különböző nyelvekből, kultúrákból és nemzetiségekből, olyan személyek részvétele mellett, akik hozzájárultak gyülekezeteink és tapasztalataink gazdagításához, Portugáliától Ausztriáig, Romániától Spanyolországig, Franciaországtól Bulgáriáig, Csehországtól és Szlovákiától Svájcig, Németorszáig és Olaszorszáig.

Bobbio Pellice, Olaszország

K.: Melyek ennek a találkozóznak a fő céljai?

V.: Amikor erre a találkozóra gondoltunk, bizonyos célokra összpontosítottunk, de amikor elkészítettük a tervet, más célok is eszünkbe jutottak:

1. Közösségi alkalmak és missziós tapasztalatcsere létrehozása, Krisztus eljöveteleért a mi szekularizált Európánkban;
2. Az evangélium hirdetésének módszereiről való elmélkedés lehetősége kontinensünkön;
3. Az aktív és sikeres beavatkozás lehetőségének felvázolása, Jézus Krisztus tanítványaiként,

egy olyan társadalomban, amely mindinkább elévültnek tartja a hitet és a Biblia értékeit;

4. Az evangélium hirdetésének és kortársaink szükségleteinek betöltésére irányuló ötletek és eszközök bemutatása.

K.: *Mit várnak el az unióktól?*

V.: Azt gondolom, csodálatos alkalomban lesz részünk, együtt dolgozhatunk, megismerkedhetünk testvérekkel és testvérnőkkel Európa több országából. Ez a kongresszus talán az első az olyan esemény, ahol különböző nyelvű, kultúrájú és szociális helyzetű tagok összegyűlnek, hogy megünnepeljék a szolgálatot és hitet.

Minden egyes uniónál vannak hitbeli tapasztalatok a szolgálat és bizonyosságtevés területén. Minden uniótól kértünk egy jelentést, és már gyűjtjük is ezeket. A történetek és bizonyosságtévések kis reális világunkban játszódnak le. Emberek történetét fogjuk bemutatni, akik olyan testvérek tanúbizonyossága révén közeledtek az egyházhoz, akik aktív sáfárságról tettek bizonyosságot.

Egy olyan alkalom lesz, amikor elgondolkodhatunk azokon a módszereken, amelyeken keresztül az Úr azt szeretné, hogy megismertesük az evangéliumot barátainkkal és városunk lakóival.

Az egymáshoz való közeledés alkalma lesz, egy többnyelvű kontinensen, amely gyakran megosztott és hálátlan emiatt.

K.: *Hány beszélő lesz, és mi lesz a program?*

V.: A terv az, hogy ezen az alkalmon a beszélők ne a szakemberek soraiból kerüljenek ki, hanem a résztvevő személyek közül, a plenáris üléseken és a munkacsoportokban is. A résztvevők nem híres evangélisták, hanem tanítványok és tagok, akik gyülekezeteinket alkotják, és Istennek szolgálnak lelkesen, örömmel és hűséggel.

Egyházunkban fontos szerepet betöltő lelkészek is fognak prédikálni, mint Bruno Vertallier, az Euro-Afrika Divízió elnöke, Gary Krause, a Misszió Osztály igazgatója és Ted Wilson, a Generál Konferencia elnöke. ■

Tudtad-e, hogy...

- ... a metodisták használták először a „szombatiskola” kifejezést?
- ... az első szombatiskolai tanulmányokat James White írta 1852-ben?
- ... az első 19 tanulmány a *Youth's Instructor (A fiatalok tanítója)* című folyóiratban jelent meg?
- ... az első szombatiskolát Rochesterben (New York) szervezte meg James White 1853-ban?
- ... az első adventista úttörő, aki megalkotta a szombatiskola szervezett formáját G. H. Bell volt?
- ... az első gyermek-szombatiskolai tanulmány 1878-ban jelent meg *The Bird's Nest (A madár fészke)* címmel?
- ... A Pitcairn hajót teljes egészében szombatiskolai adományokból építették, és ez elvitte az evangélium üzenetét a Déli-tengerre az 1890-es években?
- ... az Apostolok cselekedetei a legtöbbet tanulmányozott könyv a szombatiskola keretén belül?

Levél és gyümölcs a fügefán

„Az élő és igaz Isten imádóiként kell gyümölcsöt hoznunk, a kapott világossághoz és a kiváltságokhoz képest, amelyeknek örülünk.” (Ellen White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 250. old.)

Az evangéliumokban a Megváltó nem egyszer hívja fel figyelmünket a terméketlen fügefára. Ő maga is éhes, de nem enyhítheti éhségét, mert nem talál termést a fügefán (Mt 21:18-20, Mk 11:12-14, 20-21). Egy másik utalást ugyanerre a témára a terméketlen fügefapéldázatában találunk (Lk 13:6-9). Az első eset drámai végkifejlete el van halasztva feltételelesen a második esetben, miközben a gyümölcs jelenléte az érzékeny pont.

Az egyházunk életével való analógia sajnos eléggé világos: létezőnk, működünk – amit a lezajlott tevékenységek és felhasznált erőforrások által bizonyítunk. De szám szerint mind kevesebben és kevesebben vagyunk, és életkor szerint egyre idősebbek vagyunk. Amíg világszinten az egyház nő és fiatalodik, és 2025-re 50 millióra becsülik az adventisták számát (habár reméljük, hogy az Úr eljön addig), feltesszük a kérdést, hogyan fog kinézni a Román Unió 13 év múlva, ha a jelenlegi tendencia folytatódik?

Valami történt a hajdani, az Úr közeli visszajövetelétől lelkes misszió pezsgésével. Országunk adventista elődei számára az advent iránti lelkesedés nem csak szlogen volt, hanem jól körvonalazott sajátosságot jelentett, amely mások számára néha kihívónak tűnt, főleg a végidőről szóló prédikációk miatt. Mára lecsendesedtünk, és a statisztikák azt mutatják, hogy már nem mi vagyunk az elsők a bibliatanulmányozás, ima vagy misszió terén. Vajon a teológiai ismeretek növekedése arra készítetett, hogy „udvariasan” beálljunk a végidőt elhanyagoló evangélikus irányzatba? Vagy természetünk összeesküvést sejtő hajlamáról van szó, miszerint többé-kevésbé nyíltan felvágunk azzal az átkozott kérdéssel: „Hol van az Ő visszajövetelének ígérete?” (2Pt 3:4)

Ha jogosan azt tartjuk, hogy „arról a napról és órától senki sem tud”, vajon még hozzá kell-e tennünk „az én Uram halogatja az eljövotelt” mondatot? Ha az egyház egyben láthatatlan is, akkor már nem is számít a látható része? Ha nem tudjuk, melyik mag fog gyümölcsöt hozni, akkor nem kell zavarnunk magunkat, ha egy ka-

lász sem terem száz-, hatvan- vagy harmincanyit? Vajon azok a gyülekezetek vagy kerületek, ahol évek óta egy keresztség sincs, továbbra is megélhetik hitüket békében, hiszen a példázat azt mondja: „Hagyd még egy évig”?

„Krisztus megátkozta a fát, melyet saját hatalmával teremtett – álljon ez figyelmeztetésként minden egyház és minden keresztyén előtt. Senki sem éli Isten törvényét, ha nem szolgál másoknak.” (Ellen White: *Jézus élete*, 584. old.) Mivel az egyház a „világért” létezik, és mi továbbra is inkább befelé kamatoztatjuk képességeinket, nem várhatunk arra a csodára, hogy idővel nem válunk öregek otthonává. Szeretett és tisztelt időseink annál csodásabbak, minél több unoka és dédunoka veszi őket körül.

Egy megáldott fügefája

„Hát csak levél” – ez több egy szép sirató éneknél. A romániai adventista egyház fügefája Isten egyik legmegáldottabb kertje. A bátor és látnok úttörők egy olyan egyházat hagytak örökségül nekünk, amely megszokta az erős növekedést a nehéz körülmények ellenére. A jelenben olyan missziós erőforrások állnak rendelkezésünkre, amilyenekkel még nem találkoztunk a történelmünk során. A Román Uniót missziós területként tartják számon a Divíziónál és a Generál Konferenciánál is, látogatnak bennünket, és értékelnek.

A levelek nem rossz jelek. Minden egyes levél csodája bölcsességgel és szeretettel teli Teremtőnkéről tesz bizonyságot. A levelek belsejében levő „üzem” képes oxigént termelni a kapott szén-dioxidért cserébe, biztosítva ugyanakkor a szükséges táplálékot a virágoknak, hogy gazdag gyümölcsöt hozzanak. A levelek lényegesek missziómunkánk fotoszintézisének folyamatában, de csak akkor mutatnak jól, ha gyümölcs is társul hozzájuk. A példázat kristálytisztá: nem a levelek jelenléte vonja az átkot a fára, hanem a gyümölcs hiánya. Nem az a gond, hogy az egyház belső dolgaira összpontosítunk, hanem, hogy elhanyagoljuk a külső dolgokat.

Bármilyen jól érvelnénk álláspontunk mellett, bármilyen sok találkozót és továbbképzést szerveznénk is, bármilyen kifinomultak és kidolgozottak lennének elméleteink a „negatív növekedésről”, nem téveszthetjük szem elől Megváltónk sóvárgását gyümölcsseink után, és a fügefafa felett mondott átkot sem, abban az esetben, ha a gyümölcs az idén is hiányzik: „A terméketlen fa élvezi az esőt, a napfényt és a kertész gondoskodását. A talajból táplálékot szív. (...) Hasonlóképpen, a mennyei ajándékok, amelyekkel Isten téged elhalmoz, sem jelentenek áldást a világnak. Megfosztasz másokat azoktól a kiváltságoktól, amelyekhez a te hibádból nem jutnak hozzá.” (Ellen White: *Krisztus példázatai*, 217. old.)

Már 2012-ben vagyunk, és Isten még az idén is kegyelmez nekünk. A mennyei Mester emlékeztet minket: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (Mt 15: 16). Bármit kérhetünk, azonban semmi sem akadályozhat meg abban, hogy gyümölcsöt is kérjünk, mivel tudjuk, hogy némely mag százannyit, némely hatvanannyit, némely pedig harmincannyit termett (Mt 13:8). Sokkal becsületesebb és szebb, ha „pozitív növekedésről” beszélünk, amely pusztán növekedést jelent. Ebben az évben. Most.

„Amint komoly és állhatatos imával elnyerik a Szentlélek ajándékát és a lélekmentés terhének felelősségével haladnak előre, szívük buzgósággal telik meg a kereszty győzelmes terjedésére, s látják munkájuk gyümölcsét. (...) Akkor sok lélek tér meg a sötétségből a világosságra, és számos gyülekezet fog alakulni.” (Ellen White: *Az apostolok története*, 278. old.)

Még egy évet, de meddig?

Most, amikor Urunk és Megváltónk még gyümölcsöt keres hitünk fügefáján, a kegyelem még nem zárult le. Felhasználjuk-e ezt a kölcsönbe kapott időt? Az *Evangelizálás* című könyvben a prófétai szó nagyon élesen beszél a gyümölcs-termésről: „Akkor az Úr az evangélium szolgálatára hív el, azokat tapintatossá, ügyessé és értelmessé teszi. Ha valaki tizenkét hónapon át az evangelizálás munkájában tevékenykedett, de fáradozásai eredménytelenek maradtak, ha nem szolgált azok javára, akikért munkálkodott, ha új helyeken az igazság zászlaját nem plántálta, és ha munkája eredményeképpen emberek nem tértek meg, az illető alázza meg szívét Isten előtt,

vizsgálja meg magát, vajon nem tévedett hivatása megválasztásában? A terület által folyósított fizetést adják azoknak, akik munkájuk gyümölcsét kimutathatják. Aki Istent ismeri el eredmény szerzőjének, akinek helyes fogalmai vannak a lelkek életéről, akinek szíve telve van Isten szeretetével, az gyümölcsöket is terem.” (Ellen White: *Evangelizálás*, 686. old.)

Gyümölcsstermés a lelkek iránti szeretet által

A Biblia országában a fügefafa értékes fa. Évente tíz hónapon át terem gyümölcsöt. Így van az egyház is, vagyis mi, a kegyelem és az evangélium erejének tanúi. „A munkások helyesen kiképzett és jól felszerelt serege milyen hamar elvihetné a megfeszített, a feltámadott és a nemsokára eljövendő Megváltó üzenetét az egész világra! Milyen hamar eljöhetne a vég! A szenvedés, a nyomorúság és a bűn vége!” (Ellen White: *Előtted az élet*, 271. old.) „Isten szemében semmi sem olyan becses, mint azok a szolgák, kik a föld pusztá helyeire mennek, hogy elvessék az igazság magvát, előre tekintve az aratásra. Csak Krisztus tudja felmérni szolgáló aggodalmát, amint az elveszetteket keresik. Lelkét árasztja rájuk és fáradozásuk által a lelkek a bűntől az életszentség felé fordulnak.” (Ellen White: *Az apostolok története*, 369. old.)

Ahhoz, hogy lelkeségünk virágai gyümölcsöt hozzanak, nélkülözhetetlen a lelkek iránti szeretet. Ha szeretjük Megváltónkat, akkor azokat a lelkeket is szeretni fogjuk, akikért életét adta. „A lelkek iránti szeretet, akikért Krisztus meghalt, az én megtagadásához és határtalan áldozathozatalhoz fog vezetni, hogy munkatársai legyünk Krisztusnak a lelkek megmentésének munkájában. Isten választott szolgálói, ha Istenben végzik munkájukat, akkor az gyümölcsöző lesz.” (Ellen White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., 549. old.) „A lelkek iránti szeretetnek, akikért Urunk ilyen nagy áldozatot hozott, kell készítenie Isten népét az önmegtagadással teli erőfeszítésre eme lelkek megmentéséért. Amikor ez a lelkelet lelkesíti a lelkeseket és a népet, akkor a munka gyümölcsöző lesz, mivel Isten ereje lesz látható rajtuk a Szentlélek kegyelemmel teljes befolyása által.” (*Idők jelei*, 1886. szeptember 2.)

Köszönjük Urunk, hogy az idén is közbenjárás értünk. Segíts, hogy hitünk levelei között a ránk bízott küldetés gyümölcsét is hordozzuk. Gyümölcsseink által szeretnénk enyhíteni isteni éhségedet az emberek megmentése iránt, akik között élünk. Töltsd ki ránk Szentlelkedet, frissts fel, és jöjj el minél hamarabb. Ámen! ■

Teodor Huțanu a Hetednapos Adventista Egyház Román Uniójának elnöke.

Az Ő Igéje felüdít!

– A Román Unió 2012. április 9-i Számvetési Bizottságának gyűlése –

Az Unió Végrehajtó Bizottsága a Romániai Adventista Egyház képviselői fóruma az ötéves mandátum idején. A bizottság szokás szerint évente kétszer ül össze, hogy kiértékelje és beütemezze a Romániai Adventista Egyház tevékenységét. Április 9-én került sor a Számvetési Bizottság gyűlésére, melynek során értékelték a 2011-es év eseményeit és tevékenységeit. Alább ismertetjük a gyűlés legfontosabb pontjait.

Ige általi felüdülés

A Számvetési Bizottság munkája mindig a lelki odaszentelődés légkörében zajlik. Ebben az évben az ülés során az volt a felhívás, hogy a Szentírás tanulmányozása révén érzünk el lelki megújulást. A nagy vallási ébredések mindig a Biblia tanulmányozására épültek. Történelmi szempontból az Adventista Egyház szintén a Bibliára alapozta létrejöttét.

Az „Ige általi felüdülés” az Ébredés és Reform Bizottság irányítása alatt az Adventista Egyháznak egy újabb kezdeményezése, amelynek célja a tagok lelki tapasztalatának a megerősítése.

Ez az újabb kezdeményezés célul tűzte ki egy napi bibliatanulmányozó program beiktatását azoknak a tagoknak a mindennapjaiba, akik még nem sajátították el ezt a szokást. A gyülekezet tagjait arra bátorítják, hogy április 17-től – a

Generál Konferencia tavaszi bizottságának első napjától – naponta olvassanak el vagy hallgassanak meg egy-egy bibliai fejezetet.

A tervet Ted Wilson, a világszéles Egyház elnöke indította útjára azzal, hogy a divíziók elnökeivel közösen olvasta el Mózes 1. könyvének első fejezetét. A program Jelenések 22. fejezetével zárul, amelyet a 2015-beli Generál Konferencia texasi ülésén fognak felolvasni 2015. július 2-án. A két dátum közötti 1171 nap során a résztvevők elolvassák a Biblia 1189 fejezetét.

„Meg vagyok győződve arról, hogy ez a bibliai utazás közelebb fog hozni bennünket Jézushoz. Miközben olvassuk Isten Igéjét és elmélkedünk róla, felfrissül a Megváltóval szerzett tapasztalatunk, akinek visszatérését sóvárogva várjuk” (Ted Wilson, a GK elnöke).

Számokban az egyházzól

A Számvetési Bizottság ülése során Ioan-Câmpian Tătar testvér, az Unió titkára ismertette a Romániai Adventista Egyház létszámával kapcsolatos adatokat. A tavalyi év végén egyházunk 67 033¹ tagot számlált, 571-gyel kevesebbet, mint 2010 végén. Az alábbi táblázatban megfigyelhetjük a 2011-beli létszám-ingadozást az egyházterületeken belül.

2002-vel összevetve azt láthatjuk, hogy a romániai adventisták létszáma tíz év alatt 72 345-

Egyházterület	Gyülekezet	Csoport	Össz-taglétszám év elején	BELÉPÉS			KILÉPÉS			Egyenlítés +/-	Össz-taglétszám év végén
				Kereszt-ség	Szava-zás	Átutalás	Átutalás	Elhalálo-zás	Kizárás		
Bánát	114	40	6 901	153	14	180	187	118	68	-47	6 828
Moldva	236	39	12 757	303	16	109	215	161	97	+21	12 733
Munténia	259	70	18 909	468	30	234	361	303	178		18 799
Olténia	209	46	11 755	263	6	179	216	241	93	-19	11 634
Észak-Erdély	124	32	7 844	144	29	128	164	157	71		7 753
Dél-Erdély	149	38	9 438	217	7	209	270	224	91		9 286
Összesen	1 091	265	67 604	1 548	102	1 039	1 413	1 204	598	-45	67 033

ről 5 312 személlyel csökkent.² Az össztaglét-szám 1,9%-a (azaz 1 269 személy) húsz év alatti fiatal, 39,6%-a pedig (26 342 személy) 65 év fölötti tagok.

A 2011-es év során 1 548 személy kereszttel- kedett meg és vált az Adventista Egyház tagjává, mellettük pedig 102 személy vált egyháztaggá szavazás által. Ugyanebben az időben 598 sze- mély vesztette el tagságát kizárás útján, 1 204-en pedig elhunytak.

A számok mögötti valóság nem öröndetes; azt a kérdést veti fel bennünk, mi lehet a keresztsé- gek és taglétszám folyamatos csökkenésének az oka. Különböző okokkal, belső és külső ténye- zőkkel lehetne érvelni, de ezek a magyarázatok korántsem kielégítőek.

Az Adventista Egyházban végzett széleskö- rű amerikai tanulmány nyomán Joseph Kidder professzor a következő pontokat sorolta fel könyvében (*The Big Four: Secrets to a Thriving Church Family*):

- a tagok kétharmada senkit sem hívott meg az egyházba, és nem érdeklődik a misszió iránt;
- a tagok 21%-a csupán hetente egyszer imád- kozik, 42%-uk hetente egyszer tanulmányozza a Bibliát és a leckét, 57%-uk pedig nem olvassa a Profétaság Lelkének könyveit;
- a családoknak alig 28%-ában van napon- kénti családi áhítat.

A felmérést nem Romániában végezték, de feltehetően nem állunk távol ettől a valóságtól, ha pedig az Istennel való kapcsolatunkat és a bizonyoságtévést elhanyagoljuk, teljesen hiába- való minden további evangelizációs erőfeszít- és. Egyházunk oly sok kihívással szembesül az

utóbbi időben, keresi a lehetőségeket és terveket, amelyek továbbsegítik az úton, de a legnagyobb szüksége kizárólag egyetlen forrásból pótolható: ez pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

Az adományokról és az adakozó lelkületről

Eduard Călugăru testvér, az Unió pénztáro- sa ez alkalommal kijelentette, hogy örömmel és Istennek hálát adva tekinthetünk vissza a 2011- es esztendőre, hiszen az Úr volt az, aki megsegi- tett, hogy pénzügyi szempontból nem kerültünk szükséghelyzetbe. Bár válság van, a tavalyi pro- jektekhez mégis volt elegendő pénzalap.

A tagok hűsége és adakozó lelkülete ismét megmutatkozott. Bár jövedelmük csökkent, a tizedet és az adományokat hűségesen behozták. Az alábbi táblázatban a tizedből származó bevé- telek összehasonlított helyzete látható, a 2010-es és 2011-es esztendőre.

Unió szinten a tized 2010-hez viszonyított abszolút növekedése, 2011-ben 1 456 707 lej volt, ami százalékban kifejezve 2,61%-ot jelent (2010-ben ez a növekedés 2009-hez viszonyítva -1,07% volt). Figyelembe véve az infláció átlagos rátáját, ami 3,14% volt (az utóbbi 20 évben a leg- alacsonyabb), az aktualizált átlag tized - 0,61%- kal növekedett 2011-ben, 2010-hez viszonyítva (2010-ben - 8,94%-kal növekedett 2009-hez vi- szonyítva).

A Román Unióban az egy főre eső tized ér- téke is növekedett és 855 lej/év vagy 71 lej/hó volt, ami a tagok Isten iránti hűségéről tanúsko- dik (2010-ben ez az összeg 826 lej/év és 69 lej/hó, 2009-ben pedig 835 lej/év és 70 lej/hó volt).

Egyházterület	árfolyam 2011				árfolyam 2010		infláció ráta	
	2011		2010		2011 / 2010		3,14%	
	TIZED		évi átlag		TIZED		növekedés	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	%
							aktualizált	
Bánát	5 548 405	1 309 235	813	192	5 436 869	1 291 448	102,05%	98,85%
Moldva	10 891 411	2 570 002	855	202	10 821 639	2 570 522	100,64%	97,48%
Munténia	18 375 451	4 335 980	977	231	17 696 046	4 203 436	103,84%	100,58%
Olténia	8 476 101	2 000 071	729	172	8 739 291	2 075 890	96,99%	93,94%
Észak-Erdély	5 520 137	1 302 564	712	168	5 109 333	1 213 647	108,04%	104,65%
Dél-Erdély	8 517 447	2 009 827	917	216	8 069 067	1 916 689	105,56%	102,24%
Összesen	57 328 952	13 527 679	855	202	55 872 245	13 271 632	102,61%	99,39%

A szombatiszkolai adományok összege is növekedett, 3,95%-kal, elérve a 2676991 lejnyi összeget. A tag/szombat arány a szombatiszkolai adományok esetén 0,75 lej (2010-ben a tag / szombat arány 0,73 lej volt).

A hálaadomány, a hálaáldozat összege 905 377 lej volt, ami egy tagra eső évi 13,50 lejt jelent.

A helyi gyülekezet költségvetésére – imaházak építésére, fenntartására, valamint az evangelizálásra, szegények megsegítésére és egyéb projektek fenntartására – szánt összeg 13012707 lej volt, ami az előző évhez viszonyítva 2,06%-os növekedést jelent.

2011 végén 83 épülő gyülekezetünk volt, amelyből az ország területén 15 gyülekezetet szenteltek fel. 2012-re újabb 20 építkezési projekt kezdődött el és 26-ot számítanak befejezni.

Tudjuk, hogy „minden jó, amit kapunk” nem a véletlen műve vagy a dolgok természetes lezajlásának eredménye, hanem Isten ajándéka. Határozottan kijelenthetjük, hogy a 2011-es esztendőben Isten megáldott minket.

Tevékenységek és események

A Számvetési Bizottság április 9-én megtartott gyűlésén minden osztály bemutatta a 2011-es évben lezajlott tevékenységeik kiértékelését.

Ily módon igazolásra kerültek a külmissziós projektek, amelyekben román misszionáriusok is részt vesznek: Afrikában (Namíbia és Malawi), Oceániában (Vanuatu), Dél-Amerikában (Peru), valamint Európában (Szerbiában és Ukrajnában).

A nevelés terén 2011 két új óvoda megnyitásának éve volt (Maceán és Bukarestben Ștefan Demetrescu), és a *Mihai Ionescu* bukaresti iskola elindította az első líceumi évet, „természettudományok” profillal. A Nevelési Osztály esetében jegyezzük meg azt is, hogy a vallásolimpiára 2800 résztvevő jelentkezett, 800-al többen, mint 2010-ben.

A Szombatiszkola 39909 résztvevőt számlál, akik 3913 csoportba szervezve, 5228 tanító segítségével tanulmányozzák a Szentírást. A *Sola Scriptura* levelező bibliaiskola 2011 végén 7371 hallgatót számlált, akik közül 2759-en tanulmányozták a Bibliát. Emellett még megemlíthetjük, hogy az országban jelenleg 37 könyvüzlet működik (11-gyel több mint 2010-ben). Megemlíthetjük azt is, hogy 1000 önkéntes dolgozik a börtön-szolgálat keretén belül a fegyencekért.

A *Kiadványok*-ról szóló fejezetnél megjegyezzük, hogy 40 új cím látott napvilágot és 47 cím újranyomtatásra került. Az *Élet és Egészség (Viața și Sănătatea)* Kiadó kiadványainak listája

jelenleg 961 könyvcímet és 6 folyóiratot számlál, amelyek román és magyar nyelven állnak az olvasók rendelkezésére.

2011-ben 186 könyvevangélista dolgozott (17-tel kevesebb, mint 2010-ben).

Következtetések

Ahol a gyülekezet odaszentelődése és az isteni jóváhagyás találkozott, észrevehetjük, hogy az eredmények sem maradtak el.

Míg pénzügyi vagy nevelési vonalon egyféle állandóság vagy éppen növekedés észlelhető, nyilvánvaló, hogy az egyház missziós lelkülete évről évre hanyatlik. Ez a taglétszám és a keresztségek csökkenéséből is meglátszik, de kevesebb a könyvevangélisták és a különféle önkéntes, missziós tevékenységekbe bekapcsolódó személyek száma is.

Az egyháznak és a szolgálat bármely ágában dolgozó felelősöknek kötelességük a helyzet megváltoztatásához szükséges intézkedéseket meghozni. De személyesen ránk tartozik az, hogy önmagunkat kiértékeljük, mint olyanok, akik tudjuk, hogy tetteinkért személyesen adunk majd számot Isten előtt.

Éppen ezért, bölcs dolog feltennünk a kérdést önmagunknak: Mi történik velem? Mi történik velem, lelkésszel, illetve laikus taggal? A sokféle program ellenére, amelyeket megszerveznek, és amelyekben lehet, hogy részt veszek, jó feltennem azt a kérdést, hogy miért csökken bennem a vágy, hogy a szomszédaimért személyesen is dolgozzam? Miért nem él bennem már a korábbi missziós reflex? Miért nem élem meg annyira intenzíven, hogy egy profetikusan mozgalomhoz tartozom? Vagy miért nem imádkozom hittel azért, hogy a gyülekezetemben egy beteg testvérnő meggyógyuljon? Vagy, talán azt is megkérdezhetem magamtól, hogy miért untam bele a várakozásba és miért lett az életem ennyire felszínes? Talán csak a fizetésért teszem, amit teszek? Vagy esetleg így születtem?

Erre a kérdésre adott válaszunktól függhet egyéni és egyházi szintű frusztrációink megoldása. ■

A Curierul Adventist folyóirat szerkesztősége

1. Ez a szám nem foglalja magában a gyerekeket és a rendszeres, meg nem keresztelt látogatókat.
2. Itt meg kell jegyeznünk azt is, hogy az említett időszakban (2002–2011) Románia lakossága 2,6 millió személlyel csökkent (a 2011-ben végzett népszámlálás részleges eredményei alapján).

Lelkészi szolgálat*

„Lelkészeknek lenni sokkal többet jelent a prédikálásnál.” (Ellen White: *Lelkészi szolgálat*)

Az evangelizációs kampányok sikertelensége, a gyülekezetek kábult állapota, a tagok egymás közötti vagy a lelkész és a tagok közötti feszült viszonyok, a „laodiceanizmus”, amit a lelkiek iránti közömbösség jellemez, mindezek aktuális problémák, amelyekkel a lelkészek és a gyülekezetek egyaránt küzdenek. Minderre nyújt segítséget a *Lelkészi szolgálat* (*Pastoral Ministry*) gyűjtemény, egy rég várt könyv Romániában, amelyet a Generál Konferencia Lelkészi Egyesülete állított össze az Ellen Hagyaték ügyviteli bizottsága irányításával.

A könyv címe önmagában nem foglalja össze a könyv struktúráját. A *szolgálatnak* fordított szó (angol *ministry*) többet jelent az evangélikai munkánál. A lelkész szerepe sokoldalú: szolgálat, segítség, gondoskodás. A lelkész végzi a munkát, de ő is gonozza azokat, akiket megnyert, segíti és szolgálja gyülekezeteinek tagjait. Egyik vetület elhanyagolása vagy túlhangsúlyozása kudarcot von maga után. De a kiválasztott idézetek hangsúlyozzák, hogy a lelkészeknek nem kell mindent egyedül végeznie, hanem meg kell tanítania a tagoknak, hogyan segíthetnek neki a munkában. A lelkész erőfeszítéseit és törődését a tagok ne kezeljék érdektelenséggel.

A címben szereplő második szó összegzi a lelkész leglényegesebb tulajdonságát – a pásztorolást. Lényegében így is fejeződik be a könyv. Az utolsó fejezet segédpásztorként mutatja be a lelkészt, akinek példaképe a főpásztor, Jézus. A segédpásztoroknak a jó Pásztortól kell megtanulniuk azt, hogyan viselkedjenek az eltévedt juhokkal, nem megfenyíteni és elhagyni őket, hanem szeretetteljes törődést tanúsítani irántuk. A lelkész számára a tagok az ő „nyája”. Neki kell vezetnie, őriznie, táplálnia, gonoznia, szeretnie őket.

A jelen kötet szerzői szerették volna megragadni az összes vetületet, amit a lelkészi szolgálat magában foglal. A több mint 350 oldalon keresz-

tül a legtöbbet mondó idézetek jelennek meg, amelyek olyan témákat tárgyalnak, mint a lelkész lelki és iskolai felkészültsége, a lelkész jelleme, a lelkész családjának kapcsolatai, etikai problémák a többi lelkész kollegával vagy a másik nemhez tartozókkal való kapcsolatában, valamint a lelkészi szolgálat különböző vetületei (evangelizálás, prédikálás, tanácsadás, a tagok fegyelmezése, látogatás, szolgálat a volt tagokért stb.).

A könyv a tagok számára is hasznos információkat nyújthat a gyülekezet szervezésével kapcsolatban, mint a bizottsági gyűlések irányítása, vagy az olyan csoportoknak és gyülekezeteknek nyújtott tanácsok, ahol nincs jelen lelkész heti rendszerességgel. A mostani negyedévi bibliatanulmányra vonatkozóan érdekes lehet a könyv útmutatása arról, hogyan kell kezelünk az embereket.

De lehet, hogy a legfontosabb, ami e könyv áttekintése után, mind a lelkészekben, mind a tagokban megmaradhat, a kiegyensúlyozott kép mindkét fél felelősségéről és szerepéről. A lelkészeknek ez a könyv megfelelő eszköz, hogy felmérje erőfeszítéseit, a tagoknak pedig tükör, melyen keresztül elemezhetik a lelkész iránti igényeiket, és megérthetik Isten elvárásait velük szemben. ■

Cristinel Sava,
a *Viață și Sănătate*
Kiadó szerkesztője

* A könyv román nyelven jelent meg a Viață și Sănătate Kiadó gondozásában.

Az elhívás neve – Matandani

– A Romániai Hetednap Adventista Egyház külmisziós projektje –

„Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek?”

„Fiúk, a prédikációk mégis eredménnyel járnak” – mondta a tanár megváltozott hangon, miután néhány perc erejéig az ellenkezőjéről beszéltünk. Valóban, a prédikálás fontosságának gondolata nem volt más, mint az előbbi gondolat helyes mérlegelése, miszerint Isten embere munkájának, mely változásra készíti a körülötte lévő embereket, a lényege nem más, mint az emberek gyakorlati szükségleteikre való válasz. Habár az órán lezajlott beszélgetés végén világos volt előttem, hogy ezt a két munkát nem lehet különválasztani (a prédikálást az emberek szükségleteinek szolgálatától), az Istennel való személyes beszélgetésben még megkérdeztem: „a kettő közül melyikre áldoznak többet, melyik munkában fogok szolgálni a jövőben?” Sokszor újragondoltam az Istennel való tapasztalatomat, hogy megértsem akaratát.

Ez volt gyerekkori tépelődésem. 11 éves koromban megismertem Istent az Igéből. Egy evangelizálás alkalmából a lelkész bemutatta nekem Őt, mint Atyánkat, aki alkotott, és nem hagyott el, akinek van egy megváltási terve mindenkire nézve, és egy gyakorlati terve mindenki életére nézve. Édesapám halála majdnem egy évvel ezelőtt, egy megfelelő szövegösszefüggést hozott az üzenet számára. Akkor feltettem a kérdést: milyen terve lehet Neki velem? És Isten válaszolt.

15 éves koromig, amikor megkezdtem, Ő gondoskodott mindennapi eledelemről, amikor otthon disznóhússal főztek, vagy sehogy. Amikor szombatokon észrevétlenül elmentem az imaházba, velem volt a hazatéréskor, hogy anyámtól csupán egy szidást kapjak. Azonban egyik szom-

bat este anyám nagyon dühösen fogadott. A perpatvar élesebb volt a szokásosnál. Tűzbe dobta Bibliámat, énekeskönyvem és néhány egyéb könyvet, hogy biztos legyen benne: többet nem megyek imaházba. De ezzel csak megerősítette elhatározásomat. Isten továbbra is gondot viselt rólam a középiskolai és egyetemi tanulmányaim éve alatt, anyagi és lelki támogatása által. Idővel megértettem: az volt a terve, hogy gondot viseljen rólam.

„Ti is akképpen cselekedjetek”

Fiatalkoromtól az volt a vágyam, hogy az egzakt tudományok területén dolgozzak. Bár arra készültem, hogy a középiskolában a reál szakot válasszam, a teológián kötöttem ki. Nem értettem meg az irányt. Középiskolai tanulmányaim végén zavarba jöttem, amikor egyetemem kellett választanom. A bennem levő gyakorlati természet más szakok felé serkentett, mint például az orvostudomány. Azonban az Istennel való kapcsolatomban arra készítettem, hogy a prédikálás munkájának szenteljem magam. Egyik évben a következő ígéretet kaptam: „Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait” (Péld 2:8). Óhajtottam Istent szolgálni és az emberekért dolgozni, de nem a prédikálást.

Tépelődve, a 12. osztály végén arra ébredtem, hogy nem vagyok felkészülve a felvételi vizsgára, egy bizonyos egyetemre. Akkor Isten két csodát tett. Két embert küldött hozzám, akik világosan megmondták hova kell beiratkoznom, és sikert adott a felvételi vizsgán, melyre nem készültem fel eléggé. Nem tudtam, mi lesz az Ő terve az életemben, de megértettem, hogy teológiát kell végeznem.

A teológia szak végén arra a következtetésre jutottam, mint gyerekkoromban: valami gyakorlati dolgot kell tennem az emberekért. Ez valóban Isten akarat volt, amit tudomásomra hozott már akkor, amikor először megkérdeztem Őt. Most világosan láttam: „Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztán prédikálás-

sal¹ Természetesen, Ellen G. White azt próbálta megmagyarázni, hogy a prédikációt gyakorlati segítségnek kell kísérenie, és nem azt, hogy ez utóbbi a prédikálás helyét töltse be.

Matandani – „hosszú betegség, biztos halál”

Ebben az összefüggésben kaptam a meghívást az egyház részéről egy projekt megvalósítására egy adventista iskolánál, Matandaniba (Malawi, Afrika). A hívás gyakorlati teljesülése egy évi lelkészi szolgálat után történt, ami alatt az adjudi kerületben, Moldvában szolgáltam. 2011. november 21-én elindultam Malawi felé, feleségemmel együtt. A projekt több esztendőre szól. A lelkészi feladatok mellett, a kihívás az, hogy „gyakorlati módon segítsünk” egy iskolát, mely megszűnő félben van.

A matandani kampuszt 1908-ban létesítették, és a második adventista kampusz Malawiban, a malamuloi után, amelyet 1902-ben hoztak létre. 1977-ig az iskolát amerikai, kanadai és brit misszionáriusok irányították. Ez alatt az iskola három vonatkozásban fejlődött: a természeti erőforrások felhasználása (létrehoztak egy szivattyúrendszert, melynek segítségével vizet nyertek a folyóból; kiépítettek egy mini-vízérművet; talajmegművelés, stb.), bővítették az építkezést (új épületeket építettek), és fejlesztették a nevelést (szakiskolát nyitottak 1947-ben, amit kibővítettek, könyvtárt létesítettek, stb.). Az iskola fejlődésének csúcspontját az 1950-1960-as években érte el.

1977 után az iskola hanyatlani kezdett, és 1989-ben a szakiskola bezárása volt a hanyatlás legfőbb jele. Jelenleg az iskola csak próbaidőben működik. Miért jutott ebbe a helyzetbe? Yonah Matemba mesteri dolgozatában² mindezt azzal indokolja, hogy az iskolát menedzseri képességek nélküli személyek irányították, valamint azt, hogy hiányzott a külföldi anyagi támogatás, ami megvolt akkor, amikor misszionáriusok irányították.

Matandani – az újjászületésnek ára van

A kampusz 105 hektár területen fekszik, és 60 hektár nagyságú farmja van. Területének majdnem 40%-át erdő borítja. Azonban van elegendő hely a zöldségek termesztéséhez, gyümölcsfák ültetésére és állattenyésztéshez. Az építkezések

1. Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 417. old.

2. Matemba, Yonah, *Matandani – a második adventista misszió Malawiban*, Kachere sorozat, Zomba, Malawi 2000.

a misszionáriusok munkájáról beszélnek, de a jelen közbelépés szükségéről is (24 épület, egy I-VIII osztályos iskola, líceum, könyvtár, műhelyek a szakiskola részére, kollégiumok, kápolna és orvosi rendelő). A kis traktor elromlott, a vízi erőmű szintén, a vízszivattyú túl elvült ahhoz, hogy helyt álljon, az ivóvíz-szolgáltató három szivattyú közül már csak egy működik, a farm területének egy részén kukoricát termesztenek, hogy a túlélést biztosítsák.

A helyzet szabályozása, valamint a harmonikus és teljes fejlődés végett kigondoltam egy helyreállítási tervet. Időrendi sorrendben első helyen áll a kampusz helyreállítása (építkezés és javítás, áramellátás), és az öfenntartás bizonyos módszereinek a megtalálása, a végső cél pedig a nevelés minőségének javítása. Az iskola újjraéledésének fontos jele lesz a szakiskola megnyitása. A fejlődési és újjraépítési projektek nagy részének az idén jár le a határideje. Megvalósításuk azonban a hittől, az adományoktól és az önkéntes munkától függ.

A munka elkezdődött. Az úttörő pretoriai gyülekezet tagjai Dél-Afrikából adományt adtak a vízpompák felszerelésére és a kert öntöző rendszerének a csöveire. A Maranatha International alapítvány megígérte, hogy elkészít 4 termet. A zöldségtermesztés és egyéb ültetvények létrehozása folyamatban van. A projekt megvalósítása februárban kezdődött, és a tevékenység hónapról hónapra intenzívebb. Bővebben erről a következő számban. ■

Ionuț Croitoru misszionárius Malawiban, feleségével, Loredanával együtt. E-mail címe: icroitoru1985@gmail.com

A malawi román misszió kezdetéről elolvashatjátok a következő cikket: Violeta Pițurlea, Afrika szívében (Adventszemle, 2011. február)

Ionuț Croitoru

Kapernaum – Jézus faluja

„Elmenvén és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain.” (Mt 4:13)

Kapernaum és a Galileai-tenger

Két épület uralja az ősi Kapernaum romjait: a zsinagóga és a templom

Péter háza

A Péter házára épített katolikus templom

Kapernaum az evangélium egyik legkedvesebb települése. Jézus Krisztus galileai munkássága központjának tartják. Mivel Jézus innen választotta ki tanítványai nagy részét, a halászok, vámszedők és más kategóriájú emberek közül, sokat időzött itt. Úgy tűnik, hogy Péter otthona saját otthonává vált, ahová betért a zsinagógából vagy más utazásokból jövet.

Földrajzi elhelyezkedés

Kapernaum a Galileai-tó északi partján fekszik, körülbelül a keleti és nyugati sarok felénél. Pár kilométerre keletre a Jordán a Galileai-tóba folyik, és itt található Galilea, Antipás tetrarcha területének és Gaulanitis, Fülöp tetrarcha területének határa, így Kapernaum határtelepülés volt.

Egy római fürdő nyomai és dokumentumok bizonyítják, hogy Kapernaum egy kisebb római helyőrség volt. A falu annyira szegény volt, hogy saját erejéből nem tudott zsinagógát építeni, amely végül egy közelben élő római százados támogatásából jött létre (Lk 7:5). Ezt a zsinagógát a IV. században újraépítették ugyanarra az alapzatra, fehér mészkőből, mára pedig felújították. Úgy tűnik, az egyik legnagyobb galileai zsinagóga volt.

Kapernaum a főút mentén (Via Maris) helyezkedett el, így bírt némi fontossággal a határszélen. Itt együtt éltek zsidók és keresztények, a közöttük lévő kapcsolat pedig – a rabbik leírásai alapján – eléggé feszült volt. A feszültség 614-ben érte el tetőpontját, amikor a zsidók a perzsák támogatásával lebontották a nyolcszögletű templomot, majd 629-ben a keresztények Heraclius király

segítségével lebontották a zsidók zsinagógáját. Az incidensek és az arabok érkezése után 638-ban Kapernaum veszt fontosságából, hanyatlani kezd, és a XI. századdal kezdődően letűnik a történelemben.

Visszatérés a világhosszra

Kapernaum települését Edward Robinson, a híres amerikai felfedező utazó azonosította 1838-ban. A helyet a ferencesek megvásárolták, és régészeti kutatások kezdődtek még 1866-tól, Charles Wilson vezetése alatt. 1906-ban Kohl és Watzinger német régészek rendszeres ásatásokba kezdtek, és restaurálták a zsinagógát. A kutatások és a restaurálási munka majdnem állandó jellegű volt.

A hely legfőbb emlékművei között említjük a zsinagógát és a templomot. E kettő egymással szemben áll, körülbelül 30 méter távolságra, közöttük egy bazaltból épült lakónegyed van, amit szigetnek neveznek. Sokkal jobban láthatjuk, elképzelhetjük, és sokkal világosabban megérthetjük az evangélium leírását, amikor szemünk előtt vannak az utcák és házak, ahol Jézus és kortársai jártak és éltek. E házak egyikében, miközben Jézus prédikált, az emberek felszedték a tető egy részét, és leeresztettek egy bénát; ezt most helyesebben el tudjuk képzelni, hogyan is történt. Az emberek tolongtak ezeken a kicsi utcákon, hogy Jézushoz juthassanak.

A zsinagóga messzemenően a legmonumentálisabb épület (20,4 m × 18,65 m), amelyhez hozzáadódik egy 11,5 méteres csatolt udvar. Három belső hajója van, amelyeket két sor korinthoszi oszlop választ el. A falak mentén két sor kőpad van az idősebb hallgatók részére. A déli falon három ajtó vezet a zsinagógába egy oszlopcsarnokból. Az érdekes az, hogy a bejárat a zsinagóga elülső részén volt. A zsinagóga belsejében végzett ásatások közben több mint 25000 késő-római pénzermét találtak.

Jézus Kapernaumban

Az épületen kívül és belül folytatott ásások kimutatták, hogy az utolsó, a fehér mészkőből készült épületet a régi, I. századi zsinagóga bazalt alapzatára emelték fel, amelyet a római százados épített, és ahol Jézus sokszor prédikált.

Az első alkalommal, amikor Jézus belépett ebbe a zsinagógába, egy ördögös szakította félbe, és zavarta meg a gyülekezet csendjét. Jézus meggyógyította őt, amivel kiváltotta a farizeusok elégedetlenségét és ítélezését (Mk 1:21-27). Ugyanebben a zsinagógában egy szombatnapon meggyógyított egy béna kezű embert (Mt 12:9-14). Majd a városban meggyógyította Péter anyósát, megbocsátott a bénának és meggyógyította őt, meggyógyította a római százados szolgáját, és feltámasztotta Jairus, a zsinagóga elöljárójának a lányát. Megható ott lenni azon a helyen, ahol Üdvözítőnk legtöbbet prédikált, és legtöbb csodáját hajtotta végre.

Kapernaum körül

A kapernaumi templom a második legfontosabb emlékmű. Modern, csónak alakú építmény, amit hat oszlop tart fenn, az idők során itt volt Péter háza és a nyolcszögletű kapernaumi temp-

A kapernaumi zsinagóga (belülről)

A Galileai-tenger és a gadarénusok földje – kapernaumi látkép

A kapernaumi zsinagóga (kívülről)

lom. Az építkezés első fázisát az I. században egy négyzet alakú szoba (5,8×6,45 m) képezi, amely gyülekezési helyül szolgált. A IV. században az egész struktúrát szétválasztották egy 112 méteres kerületű fallal. Bizonyos átalakításokat végeztek, többek között egy mozaik útburkolatot tettek le, és az épületet Templomháznak (Domus Ecclesia) nevezték el. Egeria zarándoknok így írt erről a templomról: „az apostolok hercegének (Péter) házát átváltoztatták templommá, (a ház) eredeti falai, különben még most is állnak¹.”

Az építkezés harmadik fázisa az V. század második felére tehető. Ekkor bontották le a régi építményeket, és emeltek a régi falakra egy új, nyolcszögletű templomot. Az eredeti házra emelték az első nyolcszögletű épületet, így fejezték ki az eredeti hely iránti tiszteletet. További két nyolcszögletű építményt emeltek fel az első épület köré, amelyhez építettek még néhány mellékszobát és egy keresztelőt. A mozaikok befedték az egész járóterületet és a templom belsejét. Ezt a templomot a zsidók és perzsák tették tönkre 614-ben. Homlokfrízének részeit ma a helyszínen láthatjuk.

Az arabok érkezése után, 636-ban, Kapernaum hanyatlani kezdett, a zsinagógát elhagyták a zsidók távozása miatt, és a templomot már nem újítták fel, úgyhogy az egész település megszűnt létezni. A régészek fedezték fel újra, akik elkezdték a kutatásokat és átalakításokat, amelyeket ma látunk. A helyet a Tera Santa-i ferencesek vették meg. Az első régészeti feltárást 1905-ben végezték. ■

Dr. Traian Aldea, az Adventista Teológiai Intézet Öszösvetségi és régészet tanára

1. Ephraim Stern, *The New Encyclopedia of Archaeological Excavations in the Holy Land*, I. köt., Jeruzsálem, Israel Exploration Society & Carta, 1993, 295.

Testvér, mi bajod Jákóbbal? (III)

Jákob egyik erénye az volt, hogy szerette és tisztelte szülei Istenét. De Jákob csak akkor kezdett el szülei Istenéhez fordulni, úgy mint az ő Istenéhez, amikor – szüleitől távol – eljött életében az első nehézség. Elszaladt otthonról, és megérkezett Bételbe a bűntudat érzetével és jövője felől való bizonytalansággal telve. Attól félt, hogy Isten átka fog ránehezedni a lopott áldások helyett. Ezért, Isten felfedte magát előtte az égig érő lajtorjáról szóló álmában, amit az evangélium krisztológiai jelentőséggel ruház fel.

Hogyan árnyékolhatnánk be ennek a jelenetnek a szépségét? Egy hamis moralizmus által. Miszerint Bételnél, képzeljétek el, Jákob megpróbálta volna pogány módon megvesztegetni Istenet: „valamit adándasz nékem, ... néked adom” (1Móz 28:20-22). Látod, Uram, itt a zsidó kereskedő képe, ő a vétkes. Az egész mondatot sátáni ihletés alatt értelmezik, és a hitetlenség bizonyítékaként hozzák fel. De ez nem helyes, mivel maga Isten is ugyanilyen hangnemben beszél az emberekkel.

Kétkedés

A valóságban Jákob Bételben elhangzott szavai sok más szent szavaihoz hasonlíthatnak, akik szükséghelyzetben fogadalmakat tettek Istennek. Ez nem jelent kétséget, sem az Istennel szembeni rosszmájú feltételek megszabását nem jelenti; ez egy átadási és önnevelő folyamat ünnepélyes kijelentése. A Bibliát olvasva, néha félre kellene tennünk saját logikánkat, és kölcsön kellene vennünk a Biblia szerzői és hősei logikáját.

Például, egy ilyen kérdést: „hol van az Úr, az Illés Istene?” (2Kir 2:14) istenkáromlásként is lehet értelmezni, kétkedésnek, vagy épp a megvetés kifejezésének, ha kiragadjuk a szövegkörnyezetből.¹ De itt a „hol van” valójában egy istenhívó formula, kérve Őt, hogy lépjen közbe. Ha nem ismernéd Elizeust, joggal elítélheted szavait és tetteit. Vessétek össze Jákob és Elizeus szavait Eliézer (1Móz 24:42), Mózes (2Móz 34:9), Gedeon (Bír 6:36), Anna (1Sám 1:11), Illés (1Kir 18:21, 2Kir 1:10) esetével vagy a meggyógyított bélpoklos esetével (Mt 8:28). Ők Istenhez kiáltottak tisztelettel, feltételes módban, és Isten mindnyájukat megáldotta. Sokan, akik óvakodnak ilyen fogadalmaktól vagy attól, hogy ilyen

1. Zsolt 42:4,11; 79:10; 115:2, Joel 2:17, Mal 2:17, 2Kir 18:34, Jer 2:28.

módon hívják Isten segítségükre, nem rendelkeznek eme bibliai hősök hitével, tiszteletével és szeretetével.

Isten nagy ígéreteket tett Jákóbnak Bételnél (1Móz 28:13-15). Következésképpen, mi sem volt természetesebb Jákóbnak, mint így válaszolni: „Szép ígéreteket tettél, Uram! Attól félttem, jövő nélkül maradok, de Te nemcsak azt ígéred, hogy vezetni fogsz, hanem számos áldást is. Megígérted, hogy adsz anyagiakat, amire olyan nagy szükségem van a családalapításhoz és -fenntartáshoz. Ha Te szóltál hozzám valóban, és ha így teszel, ahogy mondtad, akkor én is valóssággal tudlak tisztelni. Ezért ünnepélyes esküt teszek: ha úgy teszel, amint megígérted, neked adom a tizedet, úgy ahogy az emberek adományoznak a királyoknak, akik uralkodnak felettük (1Móz 14:20, 1Sám 8:15,17). Te leszel az én királyom mindörökké”. Így kell értelmeznünk Jákob fogadalmát Bételnél. Ne feledjük, hogy Isten elfogadta azt. Nekünk nincs semmi jogunk elítélni Jákóbot, miszerint gonosz, anyagi szándékai lettek volna. Attól tartok, egyesek közülünk lelki betegek, és orvosra van szükségük.

Jákóbot szerettem

Megható, ahogy Isten Jákóbról beszél, a Paddan-Aram-i kivonulással kezdődően, visszaemlékezve a bételi felfedezésre, és rendszeresen visszatérve Bételbe, mindig az Istennel való járásról szólva. De Jákóbnak még sok tanulnivalója volt. Először, a Jabbok révén a szorongattatás éjszakáján, ahol megtanulta, hogyan „győzheti le” Isten és milyen úton kaphatja meg az áldást. Következésképpen, Ézsau legyőzete máris nem volt probléma. Jákob tudta, mit kell tennie. Lemondott elsőszülöttségi (törzsfőnöki) jogáról, teljesen lemondott az örökségről, stratégiai tervet készített. Isten Lelke ihlette arra, hogy ajándékokat küldjön testvéreinek. Egyesek még ebben a gesztusban is a „cselekedetek általi”, „testi” megoldást látják. De a stratégia sikeresnek bizonyult, és a Szentírás azt mutatja, hogy az ilyen fajta „cselekedetet” Isten ihleti (Péld 16:7).

Így Jákob legyőzi Ézsaut, aki vállára borul, „megtörve” a mennyei kegyelem láttán. Ézsau hallja, amint Jákob „uramnak” szólítja, elismerve így szuverenitását. Majd Ézsau elfogadja Jákob ajándékait a nyáj javából, amit a királyoknak volt szokás ajándékozni. Így Ézsau megfo-

gadja, hogy komolyan veszi majd védelmező szerepét, és megvédi Jákóbot és nyárait. Nagyon érdekes, hogy hazaérkezésük után, Kánaánban, Jákób „urával”, Ézsauval él.

A nehézségek vihara

De, amikor egyik baj elmúlt, másik kettő jelentkezett. Dina tapasztalata fiatalkori bolondság volt, amit könnyű megérteni. De terrorista testvérei tette, akik meggyilkolták Sikem lakóit, miután azok átverték őket, megrázta Jákóbot. Először látta, hogy a pokol saját családjában tombol. A moralisták újból magyarázkodni kezdenek: „Azért történt így, mert...” Stop! Nincs szükség más magyarázatra, mint arra, hogy a gonosz világában élünk. Hol tanulták ezek a pásztorok az ilyen vérbosszút? Ki tömte bele a fejükbe azt a vallást, ami a szüzességet az etika piramisának csúcsára helyezte, a körülméltelést az őszinteség fölé és a hagyományos protokolláris mércéket az élet tisztelete fölé?

Sajnos, Simeon, Lévi és Dán kovásza majd a családon belüli kapcsolatokban kezdett növekedni. Jákób Józsefet választotta, a kedvenc feleség elsőszülöttjét „testvérei urának”. És Jákób választása sosem változott (1Móz 49:26, 1Krón 5:1-2). Itt újból moralista pedantériák jelennek meg, miszerint Jákób elkényeztette Józsefet, és elhanyagolta a többi fiát. De hogyan reagálhatott volna Jákób, amikor hallotta, hogy Rúben, az első gyermek, akít valamikor karjaiban tartott, lefeküdt apja egyik feleségével? Vagy amikor megtudta, hogy Júda a kananeusok között lelt barátokra, és Simeon, Lévi meg a többiek vérfürdőt rendeztek?

Mindezen borzalmak után, szerelme, Rákhel, fiatalon meghal Benjámin születésekor. Jákób fiatalságának minden vágya egy halotti emlékművé változik. Közeliében csak Rákhel fiai maradtak, és József már elég nagy volt ahhoz, hogy tudatosítsa benne a rá bízott felelősséget. Mint aki szenvedett attól, hogy Izsák későn tárta fel kívánságát, Jákób világosan és idejében ki szeretne volna nyilvánítani óhaját, még József fia törvényes nagykorúvá válása előtt.

József nemcsak Jákób „jobb keze” volt. Ő egy tiszta lelkű, erkölcsi szempontból érzékeny ifjú volt, aki megrémült attól, amit a mezőn hallott egyes testvéreitől. Néha azzal vádoljuk, hogy árulkodott, elkényeztették, és a többi testvért egy megfontolatlan apa áldozataiként kezeljük. Miért van szükségünk ilyen igazságtalan ítéletekre? Azért, hogy kimondhassuk, hogy ezért kellett Józsefnek szenvedni, hogy így tűnjenek el álmodozó hóbortjai. De ha a te gyereked lett volna...

A legfőbb jó felé

József eltűnésének története miatt Jákób rengeteget szenvedett. Ebben a mély és hosszú szomorúságban Isten már nem szólt hozzá. Az összes isteni ígéret, amit szüleitől örökölt vagy a személyesen neki tett ígérek, szertefoszlottak. Tovább imádkozott, de valószínű többe gondolt a holtak birodalmára, mint az élő Istenre. Időközben, amikor Leával maradt, megtanulta szeretni őt, és megbocsátotta neki fiatalkori tévedését. De nem sok idő múlva Lea is meghalt (1Móz 49:31).

Mialatt József ismeretlenül élt az idegenek között, nagyobb testvérei megházasodtak, és nekik is gyerekeik lettek. A család szolgálólányai közül vettek feleséget? Vagy inkább rokonaik közül, Ézsau és Ismáel lányait? Júda, aki erkölcsösebbnek tűnt, egy kanaánitával házasodott össze, a kanaániták között alapított családot, és átvette az ő életmódjukat. Első fiait Isten megátkozta, és elvette tőlük az életet, Júda pedig paráznához járt. De épp tőlük tanult meg egy szégyenletes leckét, amely megalázta. Egyrészt kioltotta belőle az egész farizeizmust, ami még maradt, másrészt, két gyereket adott neki és új értelmet életének. Csak e lecke után válhatott Júda testvérei ragyogó közbenjárójává.

József testvéreinek most gyerekeik voltak, tudták ők is, mit jelent a nehézség, és lelkükben mély szomorúságot hordoztak. Minderre rátevéődött az éhség is. Ilyen az élet, egyik krízis a másik után, szerelemből gyász, és nézeteltérésekből az árak megnövelése. A válság azonban Isten nagy beavatkozásának az előjele, amely néha megtörténik ebben az életben, máskor pedig Isten a meglepetést a feltámadás napjára tartogatja.

Jákób életének legnagyobb csodája nem a kapott gazdagság volt, sem az isteni felfedezések, sem az angyalokkal való találkozás, sem az, amikor először ölelte meg szerelmét, még a zavaros hír sem, miszerint „József él, és Egyiptom ura”, hanem az, hogy Isten épp azt a gonoszsgot használta fel, amely annyi fájdalmat okozott, hogy elvigye az egész családnak a megmentést. Nemcsak az éhségtől való megmentést biztosította Isten egy virágzó országban egy ideig, hanem a bűnből való kimenekedést is: a megtérést, az irigység és gyűlölet eltűnését, a testvéri érzület megjelenését és az egymással való kibékülést. Amikor Júda közbenjárását hallgatod, megszakad a szíved. Józsefben minden testvér megtalálta önmagát, hiszen József Krisztus képét hordozta. És az újraegyesítés története által Jákób élete értelmet nyert, a mi olcsó moralizálásunkon túlmenően. ■

Drd. Florin Lăiu az Adventista Teológiai Intézet teológiatánára.

Van egy jogunk!

„A kereszténynek jogában áll Jézus Krisztus nevében kérni Isten ígéreteinek a teljesedését.” (Ellen White)

Jézusra nézve

A kísértéseket, melyek megrohamozzák Isten gyermekeit, úgy kell tekintenünk, mint Sátán haragjának Krisztus elleni megnyilvánulását, Aki életét adta a mi bűneinkért, és megváltott az Ő vére által. Sátán telve van haraggal Jézus ellen. Csak azzal tud ártani Megváltónknak, ha legyőzi azokat, akikért Jézus meghalt. Tudja, hogy amikor sikerül tönkretennie lelkeket, Megváltónkat sebzí meg.

A mennyei világ nagy érdeklődéssel figyeli a Sátán és a Krisztus közötti konfliktust, mely az Ő szentjei és a nagy csaló között zajlik. Akik felismerik és ellenállnak a kísértéseknek, az Őrsatáját vívják. Őket az Őrs megdicséri: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart” (Jak 1:12). A kísértésben való kitartás türelmet igényel. A megkísértett, zaklatott lélek nem bíz saját ere-

jében. Érezve teljes erőtlenségét, a menedékvár felé szalad, kiáltva: „Tehetetlen lelkemet Hozzád hozom, Megváltóm”. Minél nagyobb a kísértés, annál erősebben ragadja meg Istent. Hit által áthelyezi a kísértést Krisztusra, és nála hagyja. A Megváltóba vetett hit felettebb győztesse teszi.

Jézus csodatévő ereje győzelmi erővel ruházza fel a keresztényeket, amint Ő is győzött. A kísértés nem bűn, csak ha melengetjük. Jézusra nézve, Aki a hitet adja és fenntartja, a lélek megtelik békével és bizalommal. „Mikor eljő az ellenség, mint egy folyóvíz, az Őrsnek Lelke megszalsasztja azt.” (Ésa 59:19, Cornilescu fordítás).

Akik kísértésekkel küzdenek

Néhány órával ezelőtt egy bánatos lélek panaszt hallgattam. Sátán váratlan módon jött hozzá. Ő azt gondolta, hogy Istent kiármolta, mivel úgy hitte, hogy Krisztus csak ember volt, nem több, mint egy jó ember. Azt gondolta, hogy Sátán sugallatai saját szívének érzései, ami megrémítette őt. Azt gondolta, hogy megtagadta Krisztust, lelkében pedig haláltusát vívott.

Biztosítottam az asszonyt, hogy ezek a gonosztól jövő sugallatok nem az ő gondolatai voltak, Krisztus megérti és elfogadja őt; úgy kell vennie ezeket a sugallatokat, mint amelyek teljes egészében Sátántól jönnek, és bátorságának növekednie kell, a kísértés arányában. Ezt kell mondania: „Én Isten gyermeke vagyok. Átadom magamat, lelkemet és testemet Jézusnak. Gyűlölöm ezeket a haszontalan gondolatokat”. Azt mondtam neki, hogy egy pillanatig se fogadja el, hogy ezek a gondolatok maguktól jönnének; ne engedje meg Sátánnak, hogy megsebezze Krisztust, hitlenségbe és reménytelenségbe taszítva őt.

Szeretném elmondani azoknak, akik megkísértettek: ne ismerjétek el egy pillanatra se,

hogy Sátán kísértései összhangban vannak elmétekkel. Forduljatok el a kísértésektől, mintha az ellenségtől szaladnátok. Sátán munkája, hogy elcsüggyesse a lelket. Krisztus munkája, hogy ihlesse a szívet, és betöltse azt hittel és reménységgel. Sátán abban jár, hogy összetörje a bizalmat. Azt mondja nekünk, hogy reménységünk hamis feltételezésekre épül, és nem Isten biztos Igéjére, mely nem hazudik.

Sátán a legtapasztaltabb keresztényeket is támadta kísértéseivel, de a Jézusba vetett hit által győztek. Ugyanúgy győzhet minden lélek, aki Krisztusban bíz.

Az ígélet

Egy ember sem léphet a szentség útjára anélkül, hogy a gonosz angyalok és emberek ne egyesüljenek ellene. A gonosz angyalok összeesküdenek a rossz emberekkel, hogy tönkretegyék Isten szolgáit. A konfliktus lehet hosszú és fájdalmas, de rendelkezünk az örök Igével, mely azt mondja, hogy Sátán nem győzhet felettünk, csak ha alávetjük magunkat az ő ellenőrzésének.

Krisztust keresztre feszítették, mint egy csallót, bár Ő volt a világ világossága és élete. Ő elszenvedte a bűnösök ellene szóló vádjait.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16)

Meg tudjuk-e mérni Isten szeretetét? Pál azt mondja, hogy az „minden ismeretet felülhalad” (Ef 3:19). Tehát mi, akik részesei lettünk a mennyi kegyelemnek, közömbösek és nemtörődömök lehetünk a nekünk adott üdvösség iránt? Megengedjük, hogy elválasszanak Krisztustól, és elveszítjük az örök jutalmat, az örök élet nagy ajándékát? Nem fogjuk elfogadni az ellenségeskedést, amit Krisztus helyezett az ember és a kígyó közé? Ne részesüljünk Isten Fia vérében és testében, mely azt jelenti, hogy éljünk minden igével, mely Isten szájából származik? Földiekké váljunk, akik a kígyó eledelét eszik, ami önzést, hitetlenséget, irigységet és kapzsiságot jelent?

Jogunk van ezt mondani: „Krisztus ereje által győzni fogunk. Sátán ravaszságai nem győznek le.”

Miért jött Jézus a földre?

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa az Atyának az elbukott lények iránti szeretetét. A végtelen égen és a földön, mindenben, ami szép és csodálatos, a magas fában, a zöldülő rügyben, a nyíló virágban Isten szeretetét látjuk kifejeződni. Nincs mérték, mellyel meg tudnánk mérni Isten szeretetét.

A Kálvária keresztre előtt állva, fogalmat alkothatunk a mennyi Atya szeretetéről. Íme, Krisztus, a végtelen Isten Fia, Aki meghalt a kereszten a bűnösökért. Ő az emberibe öltöztette az istenséget, hogy a bukott lények részesei lehessenek az isteni természetnek. Krisztusban az Atya nyilatkozott meg.

A szüklátókörü ember tiszteletlen Isten iránt. Senki, aki Krisztust Megváltójának vallja, ne higgye, hogy Isten kegyelme csak órá árad. Az Ő szeretete és irgalma mindenkié. Köszönjük megjóságát, mely mindenkire árad!

Osszuk meg másokkal Isten szeretetét

Túl önzők vagyunk mindannyian! Azért áradnak ránk fénysugarak, hogy azokat átadjuk másoknak. Isten elvárja, hogy mindazok, akik örvidenek az Ő kegyelmének, osszák meg másokkal, olyan szabadon, amint Ő adja irgalmaságát. Úgy, amint a Nap sugarai egyaránt áradnak az igazakra és gonoszokra, az Igazság Napja is mindenkinek világít. Miért lennének felsőbbrendűek azok, akik részesei lettek a menny ajándékának? Miért akarják az emberek a kapott világosságot megtartani csupán maguknak, ahelyett, hogy fényleni hagyják a világban? Ez egy olyan kérdés, mely az egész világegyetemet megdöbbenésre készít. ■

Ez a cikk Ellen G. White 1889. december 10-én és 13-án írt naplójegyzeteinek kivonatát tartalmazza. A naplójegyzet teljes szövege megtalálható a Manuscript Releases 18. kötetében, a 341–345. oldalakon. A hetednapi adventisták hiszik, hogy Ellen G. White (1827–1915) több mint 70 éven át részesült a próféta-ság bibliai ajándékában.

„Amelyben örvidetek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyból, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor.” (1Pét 1:6-7)

„Teljes örvidnek tartásatok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1:2-4)

Ellen White

József családja

Fedezték fel az alábbi sorokban neveket József családjából, majd másoljátok ki az illető személy nevét a megfelelő helyre:

A B D I Z S Á K H K L M
 É Z S A Ú V R E B E K A
 S L É V I L O C G Á D P
 C J Á K Ó B K Á S E R A
 B E N J Á M I N D I N A
 R Ú B E N F O D Á N S I
 E R Á K H E L J Ú D A H
 X Z E B U L O N J E I L
 O L G A I Z S A K H Á R
 E L I Z E U S M Ó Z E S
 N A F T H A L I É V A D
 Á D Á M G S I M E O N K

Alina Chirileanu
 a Román Unió
 Gyermekosztályának
 igazgatói asszisztense.

1. ÉDESANYA – _____	10. TESTVÉR – _____
2. ÉDESAPA – _____	11. TESTVÉR – _____
3. TESTVÉR – _____	12. TESTVÉR – _____
4. TESTVÉR – _____	13. TESTVÉR – _____
5. TESTVÉR – _____	14. NŐVÉR – _____
6. TESTVÉR – _____	15. NAGYBÁCSI – _____
7. TESTVÉR – _____	16. NAGYAPA – _____
8. TESTVÉR – _____	17. NAGYMAMA – _____
9. TESTVÉR – _____	

Miért dalol a fülemüle?

Valakinek szokása volt az antikvárium mellett sétálni. Ott, kevés pénzért érdekes könyveket talált. Egy nap, amint a hatalmas polcot nézte, meglátott egy címet: *Vajon miért dalol a fülemüle?* Még ilyet, milyen naiv kérdés! A könyvet lapozva, más kérdésekre is rábukkant: Miért szaladnak a nyulak? Miért van hosszú füle a szárnak? Miért...?

Eldöntötte, hogy megvásárolja. Szimbolikus ára volt. A brosúra szerzője, egy ornitológus tudós, egy adott pillanatban feltette a kérdést: miért énekel megállás nélkül egész nap és éjjel az apa-fülemüle (mivel csak az énekel), miután a fiókák kibújtak a tojásból? Nem lenne elég, ha csak nappal énekelne?

A válaszáért, a tudós kísérletet végzett. Kivett három fiókát a fészekből, hazavitte, és három héttig gondozta őket. Végül, visszatette őket a helyükre. Amikor eljött az ideje, hogy a nagyobb fiókák kirepüljenek a fészekből, azok, amelyek apa nélkül nőttek fel, élesen sikoltottak, minden fülemülét elűzve közelükből. A három fióka közül egyik sem találta meg a társát, egyiknek sem volt később fészke, és... elpusztultak.

A fülemülék, úgy látszik, nem felejtik el szülői kötelességüket: az első hetekben betanítják a fiókáknak a fennmaradásukat biztosító dallamokat, amelyek nélkül nem lenne jövőjük.

E. G. White a *Boldog otthon* című könyvben ezt mondja: „A következetes és hívő nevelés az otthonban a legjobb felkészülést eredményezi, amelyet a gyerekek kaphatnak az élet iskolájához”. (...) A szülőknek mindenek előtt gyermekeik jövőbeni jólétét kell szem előtt tartaniuk.” (45–46. old.)

Annak ellenére, hogy nem létezik akadémiai akkreditációs program az apák és anyák képzésére, a szülők felelősek gyermekeik sorsának alakításában.

A természet, többek között, arra is megtanít, hogy egyes madarak jövője egy lényeges elemtől függ: a fiókáknak meg kell tanulniuk apjuk dalleit, amíg együtt vannak apjukkal.

Ma, ha valaki mérné a szorgalmas szülők idejét, akik olyan sok dolgot megvalósítanak... *vajon mennyi időt fektetnek be a családi kapcsolatokba, és a gyerekekkel eltöltött idő hogyan formálja majd azok jellemét... és jövőjét?*

Egy családi tanácsadó véleménye szerint a szülőknek hét pozitív dolgot kellene mondaniuk gyerekeiknek, mielőtt megszüdnék őket, mielőtt egy negatív dolgot közölnének velük.

Egyes napok olyan szépen telnek a családban. A dolgok jól mennek! Szeretem a helyet, ahol lakom, az embereket, akikkel találkozom, alig várom, hogy hazérjek, hogy láthassam a gyerekeket, szeretem, amit csinálok, és elégedett vagyok azzal, ahogyan végzem a munkámat. Egy másik nap azonban, mintha másvalakik lennének! Pillanatok alatt elbátorlanodunk, elszomorodunk, öszezavarodunk. Vajon ez az én hibám? Vajon a kollegám a hibás? Vagy...?

A válasz: „nem másokról van szó, hanem a viszonyulásról, amelyet választunk”. *Nem a viszonyulásmód választ bennünket, hanem mi választjuk meg a viszonyulásunkat.*

Vajon egyenlőségi jelet tehetünk az elégedetlenség és a bűn között? A bűn az irány elvesztését jelenti, vagy az eredeti mércétől való eltérést. Az isteni terv kezdetben egy boldog és elégedett Ádámról szólt, nem pedig egy elégedetlen Ádámról. Megsérthetünk-e valakit azzal, ha viszonyulásmódunkat az elégedetlenség határozza meg?

Próbálkozzunk egy háromdimenziós választal. Először is, a negatív attitűd árt nekünk. A folyamatos elégedetlenség fizikai leépüléshez, keserűséghez vagy depresszióhoz vezet. Másodsorban, amikor elégedetlenek vagyunk, közvetett módon Istent sebezük meg, mivel kételkedünk szuverenitásában. És harmadsorban, az én elégedetlenségem megsértheti a körülöttem levőket. A negatív viszonyulásmód a családban erkölcsileg negatívan befolyásolja a gyermeket, annak jelenét és jövőjét.

Milyen dallamot választasz ma gyermekeid számára? A kicsik látni szeretnék szüleik cselekvő hitét, és arra várnak, hogy a nagyok szívükben Istent tegyék az első helyre. ■

Paul Pauliuc,
a Moldvai Egyház-
terület elnöke

www.curieruladventist.ro

A *Curierul Adventist* honlapja, melyet 2008-ban indítottunk újtjára, nemrég új formát nyert, kínálatában gazdagodott. Fő célja a *Curierul Adventist* és a folyóirat magyar változatának, az *Adventszemle* népszerűsítése. Minden nyomtatott szám egy bizonyos idő után a honlap archívumából is letölthető, teljes terjedelemben és ingyenesen.

A honlap másik szerepe, hogy megkönnyítse a látogatók számára a hetednapi adventisták személyes és közösségi életével kapcsolatos anyagokhoz való hozzáférést. A *forrásanyagok* (resurse) menüpontban olvashatunk teológiai cikkeket, prédikációkat, bibliai prófécia-ákról szóló ismertetőket, személyes tapasztalatokat; találhatunk szemléltető anyagokat prédikációkhoz, verseket és sok más.

A hazai szerzők írásai mellett a *Bibliai Kutatóintézet* (Biblical Research Institute – www.adventistbiblicalresearch.org) kiemelkedő publikációiból is átvettünk néhányat. Igyekszünk mindinkább gazdagabbá tenni a forrásanyagok választékát. Akik szeretnének hozzájárulni a honlap bővítéséhez, megtehetik a „Contribuie” menüpont alatt (egyelőre csak román nyelven).

A szerkesztőségi csapat reméli, hogy a megújult honlap közelebb viszi majd a folyóiratot az adventista olvasóközönséghez, legfőként pedig a fiatalokhoz. Papíron és virtuális közegben egyaránt ezt az üzenetet szeretnénk átadni az *Adventszemle* által: „Bizony, hamar eljövök. Ámen, bizony jövel, Uram, Jézus!” (Jel 22:20)